

L'ILLA

REVISTA DE LLETRES

L'ILLA 66 | PRIMAVERA 2015 | 1€

DOSSIER:

Literatura *crossover*

PERFIL:

Marc Granell

ENTREVISTES:

Isabel-Clara Simó

Vicent Cucarella

QUADERNS D'ANIMACIÓ

LECTORA:

Tertúlies dialògiques

EL RETROVISOR:

La Crònica

de Ramon Muntaner

edicions
bromera

L'amant
de Picasso

Una literatura per a cada lector?

Josep Antoni Fluixà ■

Hi hagué una època en què no hi havia literatura juvenil. O, si més no, com ara l'entendem. La majoria dels joves no llegien, perquè no més uns pocs havien tingut accés a l'educació bàsica i els pocs que la tenien s'apanyaven amb el que s'escrivia i es publicava. Potser, com es fa ara també, cadascú, si en tenia afició, buscava i triava aquells llibres que li eren més accessibles pel tema o perquè eren de comprensió més fàcil.

El fet és que moltes obres que ara considerem models de literatura juvenil no eren obres escrites pensant en uns lectors específicament joves, sinó obres d'adults amb històries d'aventura, de misteri, de resolució detectivesca, etc. Ni *L'illa*

del Tresor ni les històries de Sherlock Holmes o de Jules Verne, per citar-ne algunes, van ser escrites per a joves, ni cap editor va pensar a publicar-les, inicialment, en una col·lecció dirigida només a un determinat sector de la població.

Per sort, amb l'avançament de les societats democràtiques, l'accés a l'educació es generalitzà i la institució formativa per excel·lència, l'escola, necessità textos adequats a l'edat dels aprenents. D'aquesta manera es desenvolupà la literatura infantil amb encerts ben notables, a pesar d'algunes aberracions literàries ben evidents, com les hi ha també en la literatura d'adults. I cada vegada més s'ha construït, al mateix temps, una literatura feta específicament per als joves, a mesura que els anys d'escolarització han augmentat en les nostres societats tecnològiques. Els editors han dissenyat col·leccions destinades a oferir productes als docents que els servisquen de lectura escolar recomanada. I els autors, atrets per la facilitat

de publicació, s'han apressat a confeccionar històries amb arguments protagonitzats per joves i trames no massa complexes.

Els efectes, sens dubte, en molts aspectes han sigut positius, perquè han facilitat una major generalització de la lectura, però, alhora, ens hem exposat al perill de la banalització. I, en aquest sentit, comença a ser preocupant que s'associe a cada lector un tipus de literatura depenent de l'edat. Molts docents no hi estan d'acord, com també molts escriptors i editors. Aquests últims, de vegades per pur màrqueting –i fan bé– comencen a dissenyar ja col·leccions de característiques més indefinides adreçades a qualsevol lector, siga jove o adult. I això està bé –molt bé–, però, en tot cas, amb aquesta iniciativa no es resol el problema. S'ha de fer bona literatura –infantil, juvenil o d'adults, tant se val– i no posar fronteres. No s'ha de fer una literatura per a cada lector, sinó facilitar que cada lector trie la seua literatura.

SUMARI

3 Perfil

Marc Granell,
poeta humanista
Josep Antoni Fluixà

4 L'opinió de la crítica

5 Segones oportunitats de pel·lícula

S. C.

6 Flaixos

9 Qüestionari

Vicent Cucarella
Mireia Capsir

10 Entrevista

Isabel-Clara Simó
Marta Estrelles

12 Extracte

'Irène'

13 Entre el bé i el mal, la ficció com a propina

Joan Borja i Sanz

15 Dossier: Literatura crossover

Gonçal López-Pampló

19 Obrint nous horitzons

Maria Estrelles

20 Quaderns d'animació lectora

Una nova manera de gaudir dels clàssics
Sandra Capsir

21 Premi Llegir

Silenci
Sebastià Carratalà

22 Més enllà del jazz

Xavier Aliaga

23 Llibres per volar

Glòria Gorchs

24 Ressenyes

28 Grup Bromera

30 El retrovisor

Muntaner, el fotògraf de la nostra història
Beatriz Tortosa

La frontera entre la literatura juvenil i per a adults és difusa. Editors i autors poden proposar, però al capdavant és el lector qui decideix. A més, alguns llibres ofereixen lectures diverses i fan gaudir lectors d'edat i formació diferents. Aquesta literatura, anomenada sovint *crossover* o pont, és protagonista del «Dossier» d'aquest número de la revista *L'illa* amb les novetats de Joanjo Garcia i Joan Andrés Sorribes.

Una altra mestra en això d'arribar a públics ben heterogenis és Isabel-Clara Simó, qui en l'«Entrevista» ens presenta la dona extraordinària que va ser *L'amant de Picasso*. Molt més anònima, però també amb una força estremidora, és la protagonista de *La vostra Anita*, de Lluís-Anton Baulenas. Baulenas és, sens dubte, un escriptor de raça, com ho és també el gran poeta Marc Granell, a qui dediquem el «Perfil» a propòsit de la publicació de la seua esperada antologia. Tan esperada com els canvis en el sistema de finançament valencià, dels quals ens parla Vicent Cucarella en el «Qüestionari».

Àlbums encisadors que ens recorden la màgia de la lectura, obres clàssiques (perfectes per a ser tractades en tertúlies dialògiques!), novel·les que combinen gèneres diferents i amb trames captivadores... són altres de les propostes literàries que Bromera llança aquesta primavera.

Marta Estrelles

Marc Granell, poeta humanista

Notícia de la tribu.

Antologia poètica

Marc Granell

Bromera, 2015

Quan l'any 1977 Marc Granell publicà *Llarg camí llarg*, distingit amb el Premi Vicent Andrés Estellés dels Premis Octubre de l'any anterior, es donà a conèixer un nou poeta de la generació dels setanta, aleshores en plena efervescència. Des d'aleshores han passat anys i, sobretot, obres, de les quals ara podem fer un bon tast en *Notícia de la tribu. Antologia poètica*, que es publica en la col·lecció «Els Nostres Autors» i que ens aproxima a l'obra d'un autor que, des de l'aparició del seu primer llibre, despertà ja entre els crítics i els lectors una singularitat especial, distinta de la dels seus companys de generació.

La poesia com a eina de reflexió

Llarg camí llarg tenia encara una voluntat formal que l'allunyava de l'estètica de la poesia realista anterior, però, temàticament, iniciava un discurs filosòfic que prenia com a protagonista l'ésser humà. Un discurs que, amb el pas dels anys i la publicació de noves obres, s'intensificà i es depurà sovint amb un estil més clar i directe que ha captivat molts lectors. Obres com *Notícia de la tribu*, *Refugi absent*, *Materials per a una mort meditada*, *Exercici per a una veu*, *Fira desolada* o *Corrent de fons* no han fet més que confirmar Marc Granell com un poeta molt humà, perquè la seua matèria poètica naix sempre de la reflexió que li provoca tot allò que té a veure amb les persones i, per extensió, amb la societat.

L'obra de Marc Granell reflecteix el crit de denúncia i el compromís ètic del poeta

Un poeta compromés

I aquest eix central, a partir del qual ha creat la seua obra, li ha fet prendre un to crític. Per això, alguns l'han caracteritzat per un pessimisme existencial. I, sens dubte, és cert que Marc Granell ens mostra molt sovint el seu desengany davant d'una societat que no li agrada, però també els

Josep Antoni Fluixà ■

seus poemes reflecteixen el crit de denúncia, el compromís ètic i l'aposta per fomentar uns sentiments de solidaritat i d'afecte amb els altres. En aquest sentit, es mou, per exemple, una gran part de la seua poesia per a infants, que tan extraordinàriament ha conreat en els últims anys.

De fet, res del que és humà li és alié. Ni l'educació i el futur dels adolescents i joves, als quals els ha dedicat *L'illa amb llunes*, ni l'amor, tema central de *Versos per a Anna*. I, amb tota seguretat, tot això l'ha portat a ser un dels poetes valencians actuals més llegits i estimats pels lectors.

Marc Granell ha captivat milers de lectors amb obres com *Versos per a Anna*.

Imatge de portada: *L'amant de Picasso*

L'ILLA 66 | PRIMAVERA 2015

L'illa és una publicació d'Edicions Bromera, coordinada per Josep A. Fluixà i dirigida per Marta Estrelles.

Col·laboradors

Xavier Aliaga, Joan Borja, Carol Borràs, Sandra Capsir, Mireia Capsir, Maria Estrelles, Glòria Gorchs, Gonçal López-Pampló i Beatriz Tortosa.

Correcció lingüística

Mar Aranda, David Morell i Maria Viu

Coodinació tècnica

Xavier Tortosa

Disseny gràfic

Carles Barrios

Maquetació

Carles Barrios, Eva Bueno, Pere Fuster i Susana Fraguas

Redacció i administració

Apartat de correus 147, 46600 Alzira (Ribera Alta),
telèfon 962 402 254
www.bromera.com
illa@bromera.com

Contractació de publicitat

comercial@bromera.com

Impressió

Artes Gráficas del Mediterráneo

Tirada

25.000 exemplars

Amb la col·laboració de:

ISSN: 1134-8666 / DL: V-166-1990 / PVP: 1 €

L'illa no s'identifica necessàriament amb els articles dels seus col·laboradors, ni els torna els originals no sol·licitats. L'illa autoritza la reproducció dels seus articles si se'n fa esment de la procedència.

L'OPINIÓ DE LA CRÍTICA

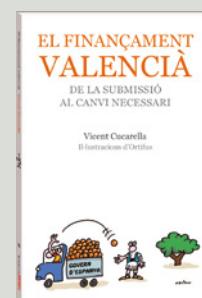
«Una novel·la que potser al lector se li fa curta, però no per això deixa de ser intensa, oferint-nos claus per als qui desconeixen l'univers picassà, per a entendre'l, alhora que fa un retrat humà del geni que un dia fou sinònim de pintura i de la dona que va decidir convertir-lo en el seu amor definitiu.»

MANEL ALONSO, *Sons de xaloc*
Març de 2015

«Un llibre que explica amb eloqüència, pedagogia i mesura no exempta de fermesa com, si no canvien l'actual estatus, el futur de la Comunitat Valenciana no pot ser sinó negre.»

VORO MAROTO, *Diario.es*
Febrer de 2015

«Una novel·la excel·lent [...] amb una fluïdesa narrativa i una dosificació argumental pròpies d'una novel·la policíaca.»

JOSEP PALOMERO, *El Periódico Mediterráneo*
Desembre de 2014

«Destaca per la seva sensibilitat i delicadesa, amb un punt de sa esbojarrament i amb unes imatges acolorides amb tons adients a cada situació o escena.»

JOSEP MARIA ALOY, *Mascaró de proa*
Març de 2015

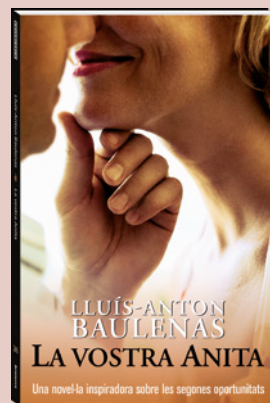
«Jesús Cortés ha aconseguit un text àgil, on, tot i el pes dels diàlegs, el narrador té veu pròpia i que provoca en el lector humor i curiositat; Oriol Malet il·lustra i dissenya un llibre redó, divertit i que va més enllà de l'habitual il·lustració infantil.»

Blog de Gemma Lluch
Gener de 2015

Segones oportunitats de pel·lícula

La vostra Anita
Lluís-Anton Baulenas
Bromera, 2015

La vostra Anita és una novel·la que ben bé podria protagonitzar qualsevol dona madura d'una gran ciutat. No té personatges amb qualitats extraordinàries, ni exageradament bells ni lletjos, ni amb vides fascinants, però tampoc traumàtiques. És senzillament una història inspiradora sobre les segones oportunitats. És, segurament, la manera senzilla i pròxima de presentar-nos els fets el que el converteix en un llibre d'aquells que abelleix devorar sense pausa. L'ha encertada la nostra protagonista o, pel contrari, com a les pel·lícules de terror, és evident que s'hi aboca a un mal final? Ella, l'Anita, que n'ha vist tantes i tantes, de pel·lícules, n'és, per una vegada a la vida, l'actriu principal.

Pel·lícula o novel·la?

Anys després de l'adaptació cinematogràfica de Ventura Pons, Lluís-Anton Baulenas ens sorprèn amb aquesta història –inèdita fins ara– plena de tendresa, ironia i esperança. Tal com ha explicat l'autor, amb aquesta publicació posa punt final a un cicle. I és que ha sigut un procés creatiu que va començar sent una novel·la, després un guió de cinema, després una pel·lícula i, finalment, ara torna als orígens amb la publicació del llibre en la col·lecció «L'Eclèctica» de Bromera. Lluny d'apagar-se amb els anys, es tracta d'una història molt viva, que ha anat canviant i enriquint-se dels diferents formats que ha tingut. De fet, hi ha anècdotes com el nom de la protagonista inicial, que era Paquita, i després de la genial interpretació de Rosa Maria Sardà en la pel·lícula de Ventura Pons, on es deia Anita, ha conservat aquest nom en la versió final que es publica ara.

Homenatge a les dones invisibles

Plagat de referències cinematogràfiques a través de les quals Baulenas fa el seu particular homenatge al cinema tradicional, *La vostra Anita* és la història d'amor d'una dona de 50 anys, amb una vida sense sobresalts, que de sobte troba l'oportunitat de passar-ho molt bé i gaudir de la vida amb plenitud. Anita ha treballat tota la vida en una sala de cinema quan és acomiadada. L'antic cinema on ha passat tantes hores veient i vivint

L'Anita, que n'ha vist
tantes i tantes, de
pel·lícules, n'és, per una
vegada a la vida, l'actriu
principal

cada escena de la gran pantalla és derruït. Hi construiran un complex d'oci més modern on ella no encaixa. Perplexa per com han anat les coses i com s'han desfet d'ella després de tants anys, alguna cosa empeny l'Anita a acudir cada dia a vigilar l'evolució de les obres. Com si es tractara encara del seu treball, cada dia, acudeix puntual a les obres i es queda allà dreta mirant durant hores. És allò el que queda de tota la seua vida? És aquest el final? O potser és el principi d'alguna cosa? Sens dubte, és el principi d'alguna cosa, perquè allà coneixerà l'Antoni. El xicot que durant set-

manes ha estat treballant amb l'excavadora furgant cada racó del cinema on ella ha viscut i crescut com a dona es fixa en ella. Callat, tímid, l'Antoni vol excavar més racons de l'Anita i ella no s'hi vol resistir. La toca tan bé l'Antoni... És així com comença una relació clandestina entre ambdós. Ell és un home casat. Així, a la llum fosca de les obres, cada nit, l'Anita se sent com la bella protagonista d'una pel·lícula. Ja no ha d'imaginar-se vivint els moments màgics de les grans obres mestres del cinema. La vida li ha donat aquesta oportunitat, se la mereix, n'està convençuda. Ha deixat de ser una dona de 50 anys invisible per a tothom. Ara té l'Antoni i no deixarà passar l'oportunitat d'aferrar-se a ell i passar-ho bé.

S. C. ■

Lluís-Anton Baulenas ha creat una protagonista,
Anita, que ha guanyat força amb el temps.

Trencant fronteres

Silvestre Vilaplana*

Potser és el terme de moda en la literatura actual. Es parla de *crossover* amb referència a aquells llibres en què el text literari pot travessar les fronteres marcades per l'edat a què inicialment anava destinat.

Però trobem el mateix fenomen en la televisió i el cinema. Pel·lícules, còmics, sèries, fins i tot jocs d'ordinador, juguen la basa de ser adequats i interessants per a diversos cercles de receptors.

En el món de la literatura, aquest canvi de percepció modifica moltes concepcions de l'esquema tradicional. L'autor ja no es veu tan limitat per la imatge mental d'un lector ideal. El lector, per la seua banda, pren part més activa en l'elecció del llibre i les editorials guanyen espai lector per a les obres que editen perquè els marges d'*audiència* són més amplis si no hi ha cap classificació.

Aquest transvasament de lectors no és nou. Han estat nombrosos els llibres al llarg de la història de la literatura que, havent estat concebuts per a un determinat tipus de públic, han trobat fortuna en un segment d'edat diferent del plantejat inicialment. Tanmateix, és cert que continua havent-hi classificacions que pretenen ajudar el lector. Però també és veritat que el valor dels llibres pot travessar límits més fàcilment i permetre que un adult pugui gaudir d'una història configurada amb una base de literatura juvenil, igual que lectors joves poden gaudir d'un llibre concebut per al públic adult si la temàtica els resulta atractiva.

Potser amb el *crossover* no es descobreix res nou, però es constata el que és evident: l'única classificació possible en el món de la literatura és la que divideix les obres escrites en llibres bons i llibres no tan bons.

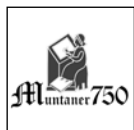
*Autor de *Les cendres del cavaller*, entre altres títols.

FLAIXOS

Adaptació televisiva de novel·les de Black

Filmin ha estrenat la nova sèrie de la BBC, *Quirke*, protagonitzada per un personatge molt carismàtic, un prosector convertit en detectiu per accident que és clau en bona part de les novel·les de Benjamin Black. Es tracta d'un drama fascinant ple de misteris, secrets i intrigues ambientat en el Dublín dels anys 50. Basada en les novel·les de l'*alter ego* de Jonh Banville, aquesta adaptació televisiva protagonitzada per Gabriel Byrne y Nick Dunning està rebent molt bones crítiques.

Any Ramon Muntaner i Carles Salvador

Coincidint amb el 750 aniversari del seu naixement, la Generalitat de Catalunya ha declarat l'Any Muntaner per tal de divulgar l'obra del militar i cronista Ramon Muntaner, autor d'una de les quatre grans cròniques, una joia de la historiografia catalana medieval. Paral·lelament, l'any 2015 ha sigut establert per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua com l'Any Carles Salvador, per tal de cridar l'atenció sobre aquest mestre, gramàtic i escriptor, una figura literària importantíssima del segle xx. A Bromera trobem obres d'ambdós autors.

Dos premis pel foment de la llengua

Bromera ha rebut el Premi Gabriel Alomar a la difusió de la normalització del català, concedit per l'Obra Cultural Balear, i el Premi a la Promoció del Valencià en l'Àmbit Empresarial que la Generalitat Valenciana atorga a través de la Direcció General de Política Lingüística. Segons l'OCB, es va escollir Bromera pel compromís amb la llengua que sempre ha tingut aquest projecte editorial impulsat des del País Valencià amb l'objectiu d'arribar a tot l'àmbit lingüístic. El guardó del Govern valencià vol reconèixer la tasca d'empreses valencianes que han realitzat activitats de promoció de l'ús del valencià durant el 2014.

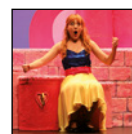
DUBTES

El menyspreu que alguns governants valencians demostren per la nostra llengua de manera reiterada, els passarà factura en les urnes o quedarà per al record en forma d'anècdotes divertides i tot tipus d'acudits i muntatges virals a les xarxes socials? Els valencians exigirem dignitat o triomfarà el meninfotisme?

Arribarà a calar en la societat valenciana que la nostra cultura, així com l'educació dels ciutadans del futur, corren un perill seriós si no canvia la manera de repartir els fons des del Govern central?

Les noves dades sobre l'acceptació dels llibres electrònics desmunten les teories dels qui profetitzaven la mort del llibre en paper? Si a la pirateria electrònica i a l'IVA al 21% (davant del 4% del llibre en paper) li sumem que el 80% dels ciutadans de l'Estat espanyol (segons el baròmetre del CIS) prefereixen el llibre en paper, quin incentiu poden tenir les editorials per a editar en format digital?

És possible dedicar-se al periodisme cultural? O és una tasca condemnada al voluntarisme que caldrà compaginar amb un altre treball retribuït i no podrà tenir professionals especialitzats?

Les princeses també es tiren pets, al teatre

El gran *best-seller* d'Ilan Brenman, *Les princeses també es tiren pets*, s'ha estrenat en format teatral. El Replà Produccions és la companyia que ha adaptat aquest èxit editorial i l'ha convertit també en un èxit als escenaris, fent riure grans i menuts a les sales de teatre. Sota la direcció de Joan Sors, l'obra està de gira actualment. Quan la malvada Reina del Mirall s'assabenta que existeix un llibre amb els secrets de les princeses més famoses de tots els contes, vol trobar-lo per fer saber al món que no són perfectes i venjar-se així d'elles. Però les princeses no són perfectes, ni els cal...

Premi Martí Gasull per a Escola Valenciana

Escola Valenciana va ser la guanyadora del II Premi Martí Gasull, dotat amb 3.000 euros per la Plataforma per la Llengua, una entitat que du a terme un treball impecable en la promoció de la llengua. El veredict es va decidir per votació popular a la web www.premimartigasull.cat, després de més de 8.000 vots (el doble que en l'edició de 2014). Els altres dos finalistes, escollits entre 150 candidatures, van ser Albert Jané, ànima de la revista infantil *Cavall Fort*, i Cerveses Moritz, per l'ús corporatiu de la nostra llengua.

«Crec que les paraules guarden en el seu interior l'energia necessària per a transformar el món [...]. La capacitat d'imaginar, de ser crític i proposar solucions divergents és imprescindible per a canviar la societat. Per això és necessària la promoció de la lectura.»

AGUSTÍN FERNÁNDEZ PAZ
Peonza

«Si Bromera ha arribat a ser referència, ho ha estat gràcies a l'esforç d'una sèrie de persones que van gosar fer un projecte d'una editorial professional, normal, en un context, el dels anys vuitanta, que tampoc era especialment favorable [...]. Perseverar en aquesta fe, per a mi, és una condició *sine qua non*.»

GOÑÇAL LÓPEZ-PAMPLÓ
Caràcters

«El territori ens crea una via d'acostament a la literatura per l'emoció. [...] Les rutes són un instrument didàctic fabulós perquè trenquen les barreres de les aules.»

ALEXANDRE BATALLER
Revista Futura

«Les coses, no anem a enganyar-nos, no estan per a tirar coets. Però el temps del victimisme ja ha passat. Hem de mirar al futur i, si aquest té alguna cosa, és que està per construir.»

VICENT BORRÀS
Levante-EMV

400 números de Saó

La revista *Saó* ha celebrat el seu número 400, una fita ben reeixida després de 39 anys de treball. Amb una portada especial feta pel pintor alcoià Antoni Miró, *Saó* ha publicat un número especial amb anàlisis, des de perspectives diferents, de les quatre dècades en què ha sobreviscut contra tot pronòstic. Afronta el futur amb reptes importants, com aconseguir més subscripcions i digitalitzar la revista. Filla del Vaticà II i de *Nosaltres, els valencians*, *Saó* és un cas insòlit i únic en la història de la premsa valenciana que afavoreix el diàleg entre la fe cristiana i la cultura laica.

«M'agrada el valencià» amb El Tempir

L'Associació Cívica per la Llengua El Tempir d'Elx, fidel al seu esperit de lluitar per mantenir viva la llengua dels valencians, ha llançat la campanya viral «M'agrada el valencià». Mitjançant un *photocall* que els membres del Tempir munten a llocs ben diversos, l'objectiu és que les xarxes socials s'ompliquen d'un missatge divertit i en positiu favorable al procés de normalització. A més, El Tempir ha fet una gran tasca per la recuperació del Premi de Narrativa Antoni Bru a través d'un projecte Verkami. El guardó es va deixar de convocar després de més de 25 anys de trajectòria.

Bromera a la Fira del Llibre d'Istanbul

Edicions Bromera ha estat present, per primera vegada, en la Fira del Llibre d'Istanbul. Ha sigut convidada pel Ministeri de Cultura turc per la important tasca de difusió en català de la seua literatura amb la publicació dels llibres d'Orhan Pamuk, guanyador del Premi Nobel. Aquesta fira, que va tancar portes el passat 3 de març, ha suposat una oportunitat magnífica per a mostrar els nostres llibres i els nostres autors en nous mercats, i per a conèixer millor la cultura i la literatura turques.

Els + venuts

1

L'amant de Picasso

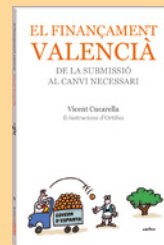
Isabel-Clara Simó

2

La vostra Anita

Lluís-Anton Baulenas

3

El finançament valencià

Vicent Cucarella

4

Ens veurem allà dalt

Pierre Lemaitre

5

El valencià de sempre

Eugeni S. Reig

6 La música dels camaleons
Jordi Cervera

7 Ordres sagrades
Benjamin Black

8 Primavera encesa («Trànsit»)
Vicent Borràs

9 El retorn de l'Hongarès
Anna Moner

10 Aquell agost amb punt final
Joanjo García

Implica't amb VilaWeb

0,16[€]

preu del diari d'avui

vull pagar / no vull pagar

**Perquè el futur de la premsa ja no es juga
al paper, sinó a les pantalles**

**Perquè el futur del país vol mitjans
més independents, forts i participatius**

Apunta-t'hi!

+VilaWeb

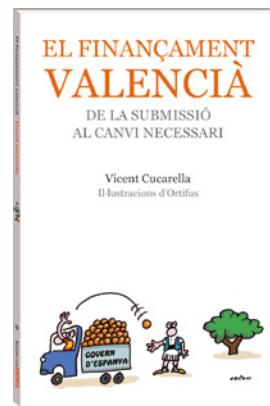
www.mesvilaweb.cat / suport@mesvilaweb.cat

Vicent Cucarella:

«Cal convertir el tema del finançament en una qüestió d'Estat»

El finançament valencià,
de la submissió
al canvi necessari
Vicent Cucarella
Bromera, 2015

Economista i investigador de l'Institut Valencià d'Investigacions Econòmiques (IVIE), Vicent Cucarella considera que ha arribat el moment de reclamar un sistema de finançament just. En *El finançament valencià, de la submissió al canvi necessari*, exposa en clau didàctica la greu situació de les nostres finances públiques i aporta solucions. D'arguments, n'hi ha de sobra, i un de ben alarmant: som l'única comunitat de l'Estat que, sent pobra, aporta més del que rep.

És arriscat escriure un llibre sobre finançament adreçat a tots els públics?

Potser sí. Però és un problema que afecta a tots els valencians i que sol quedar-se en l'àmbit polític o acadèmic. Bromera, una editorial privada, ha decidit apostar per transmetre aquest tema amb una terminologia accessible a la gent, i això és molt positiu perquè podem contribuir a conscienciar els valencians.

Per què consideres que la ciutadania ho ha de conèixer?

Perquè les comunitats autònomes estan prestant serveis bàsics fonamentals, la sanitat i l'educació, principalment. I quan no estan ben finançades, repercuteix en la qualitat d'eixos serveis.

Hi ha una afirmació xocant en el llibre, i és que el malbaratament de diners públics no ha sigut el principal problema econòmic dels valencians.

Cert. Pot haver contribuït, però el principal problema és la falta de finançament. És el que diuen les dades, i jo, com a tècnic, he de ser objectiu. Òbviament, es pot considerar que, ja que no hi havia diners, s'havien d'estudiar millor les despeses, es pot ser molt crític..., però el principal problema és d'ingressos, no de despeses.

Segons els teus càlculs, rebem 800 milions anuals menys respecte a la mitjana. És una xifra acurada?

Sens dubte. He estat molt mesurat, utilitzant les variables més restrictives. Així i tot, podem argumentar que som els pitjor finançats i que som l'únic cas en què, sent una comunitat pobra, aportem més al sosteniment del sistema del que rebem. És il·lògic i injust.

Què suposaria, en el dia a dia de la ciutadania, comptar amb un finançament just, suficient?

Ho notariem de cara al futur. Ara mateix estem funcionant a crèdit, endeutant-nos. El govern ens ha deixat 20.000 milions per a cobrir despeses. Pidolem diners que haurien d'arribar pel sistema de finançament, però hem de demanar-los, pagar interessos i acceptar la pèrdua de sobirania...

«Hem d'aconseguir que s'antepose la valenciania a les prioritats de partit»

I si no s'aconsegueix?

A veure com tornem tot el que devem! Equival a dos anys complets dels pressupostos de la Generalitat. I no ens poden contestar que ningú ens obligava a endeutar-nos. Si tens certes competències i t'infrafinancen, t'obliguen. Podríem dir que aproximadament la meitat del deute que tenim és culpa de no estar ben finançats i l'altra meitat és conseqüència de la recessió i la reducció d'ingressos associada.

Mireia Capsir ■

És viable reclamar el deute històric?

S'ha de fer. Tant la Constitució com la llei sobre finançament (LOFCA) estableixen que les comunitats han de rebre fons suficients per a cobrir les competències i que no ha d'haver-hi diferències en el finançament *per capita*. Ho complim tot.

Penses que els nostres polítics tenen una capacitat de negociació suficient?

Fins ara, no ho crec. Mai s'ha anteposat la valenciania a les prioritats del partit, i és fonamental. S'ha de pensar més en valenciania. Qui vaja a negociar, ha de comptar amb una seguretat grandíssima i el suport de tots.

Què li diries sobre aquest tema al futur president o presidenta de la Generalitat?

Que abans d'anar a reclamar a Madrid, faça una reunió amb tots els partits i que no isquen fins que no arriben a un acord. Ha de convertir el tema del finançament en un tema sagrat, en una qüestió d'Estat.

Isabel-Clara Simó:

«Fernande va ser una dona valenta,
la més lliure de totes les amants de Picasso»

Marta Estrelles ■

«Jo sóc l'única de debò, la que el va conèixer sense aurèola, sense fama i sense diners. I a més sóc l'única persona al món que el comprèn», explica Fernande Olivier a les pàgines de *L'amant de Picasso*, la nova novel·la d'Isabel-Clara Simó. Coneguda com la *belle Fernande*, va ser una dona forta, magnètica, apassionada, lliure i culta que, malgrat tot, va passar seixanta anys esperant que tornara el seu amor. «De primeres no em queia bé –ens confessa l'escriptora alcoiana–, em semblava una bleda, tantes dècades esperant un home que l'havia abandonada per una altra, però quan vaig penetrar en la seva pell, em va enamorar».

Al París de la Bohème

La lectura de *L'amant de Picasso* ens trasllada al París bohemí de principis del segle xx, anys clau per a la història de l'art, amb una efervescència cultural irreplicable. Al modest apartament del Bateau-Lavoir, al barri de Montmartre, trobem Picasso boig per una Fernande jove i bonica, amb els cabells daurats i recargolats, que havia de posar per a altres pintors, d'amagat del seu gelós amant, per tal de portar diners a casa. Tot i les dificultats econòmiques, és una dona rabiosament feliç, que organitza sopars d'amics amb els intel·lectuals més reeixits del moment i que viu plenament sentint-se una reina en el centre del món. Així, artistes i pensadors –Paul Cézanne, Guillaume Apollinaire, Ricard Canals, Ramon Pichot, Max Jacob, Manolo Hugué i Joaquim Sunyer, entre altres– desfilen per les pàgines de la novel·la mentre els records de Fernande il·luminen una època fascinant i enlluernadora. Són vuit anys, entre 1905 i 1912, d'amor apassionat

i turbulent per un home, Picasso, mentre es gestava el naixement del geni.

Fernande, un amor únic

Però Picasso no es va casar amb Fernande Olivier, sinó que la va abandonar per Eva Gouel, la primera de les esposes del pintor. Tanmateix, Isabel-Clara Simó sosté que Fernande va ser especial: «Les altres es van enamorar del geni, ella sentia un amor molt profund per l'home quan encara era un no ningú». Molts asseguren que Picasso va voler trencar lligams amb el passat quan va esdevenir famós. Potser, com es lamenta la mateixa Fernande en la novel·la, «no volies veure en els meus ulls el record dels anys en què eres petit, insignificant i orgullós, com un pobre torero de poble, tot pastat d'orgull i de misèria?». Però Isabel-Clara sospita que, a banda, hi va haver alguna cosa més, i afig que «li tenia una miqueta de por, de por pictòrica, de por intel·lectual. Ella coneixia massa els seus balbuceigs, els seus secrets, l'havia comprès massa bé». I és que era una dona culta, lectora voraç que escrivia i fins i tot pintava. Potser massa intel·ligent per a estar en un segon pla? De fet, l'escriptora alcoiana ens converteix en testimonis de les discussions que mantenia amb Gertrude Stein, una de les intel·lectuals més importants de començaments del segle xx. Isabel-Clara Simó explica que «Stein, tan arrogant com brillant, no podia suportar Fernande perquè li podia fer ombra davant del gran Picasso. Per això va tenir tan bona relació amb la resta de dones del pintor, perquè no eren competència per a ella des del punt de vista intel·lectual».

No debades va ser Fernande la primera persona que va entendre el cubisme,

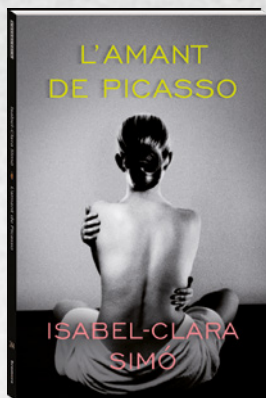
el primer testimoni del gran descobriment de Picasso, durant una estança al poble d'Horta de Sant Joan, a les Terres de l'Ebre. Es tracta del capítol que més ha gaudit l'escriptora durant l'escriptura de la novel·la, ja que la bellesa del paisatge connecta amb la de la jove, però alhora l'ambient rural contrasta amb la seua elegància parisenc i el seu esperit lliure. «És a Horta de Sant Joan quan tot canvia, jo imaginava Picasso davant de la muntanya de Santa Bàrbara en un moment quasi màgic», explica Isabel-Clara Simó. No és fàcil transmetre un moment històric i vital tan decisiu, però Isabel-Clara posa unes paraules molt encertades en boca de Fernande: «Aquell dia, es va acabar la pintura i va començar l'era Picasso. Com si un ganivet enorme, sideral, hagués tallat la història en dues meitats».

«De primeres em semblava una bleda, tantes dècades esperant l'home que l'havia abandonada, però quan vaig penetrar en la seva pell, em va enamorar»

Jugar amb les tècniques narratives

Han estat moltes les fonts consultades per tal de construir l'estructura històrica d'una novel·la que flueix a bon ritme. Nombrades cartes, les memòries que la mateixa Fernande Olivier va publicar –i que no va utilitzar per a venjar-se del ja famosíssim Picasso tal com alguns esperaven–, així

L'amant de Picasso
Isabel-Clara Simó
Bromera, 2015

com documentació diversa, queden sovint amagades darrere d'unes accions i uns diàlegs plens de vida que esdevenen un flaix per a retratar tant una època com un personatge absolutament excepcionals. A més, Isabel-Clara Simó és una escriptora de raça, incansable, que es posa a prova

«Picasso li tenia una miqueta de por intel·lectual, perquè Fernande coneixia massa els seus balbuceigs, els seus secrets, l'havia comprès massa bé»

emprant una tècnica literària narrativa en cada capítol. Així hi trobem un capítol redactat com si foren unes memòries, un altre en estil epistolar, un altre en format d'entrevista, diferents tipus de narrador... Satisfeta del resultat, explica que «com a lectora, m'agrada que l'autor jugue amb la tècnica; com a escriptora, m'apassiona experimentar, no sóc gens convencional».

Una dona lliure i orgullosa

Contrastant amb la Fernande esplendorosa de l'inici de segle, també som testimonis de la Fernande cansada, derrotada, però que amb vuitanta-cinc anys ens deixa perplexos per la verdor vivaç que encara conserven els seus ulls, deixant entreveure una mena de bellesa salvatge, que no se sotmet a res. De fet, no va dubtar a fugir de la casa dels oncles que la van criar i del marit que la va maltractar, perquè «Fernande va ser una dona valenta i, sobretot, lliure, la més lliure de totes les dones que va tenir el Picasso», apunta Simó. Només va sucumbir al geni.

I malgrat haver perdut el que més volia, la bella Fernande va ser una dona orgullosa i enigmàtica, carregada de dignitat i interrogants, que ha passat a la història com a obra d'art en els llenços de diversos pintors i, sobretot, retratada pel seu gran amor, com a protagonista d'un quadre imprescindible en la història de la pintura moderna, *Les senyorettes d'Avinyó*.

Isabel-Clara Simó (Alcoi, 1943) té una sòlida carrera literària amb èxits tan contundents com les novel·les *Júlia*, *La vida sense ell* i *El meu germà Pol*, els reculls de relats *Dones i Homes* i obres juvenils com *Raquel* i *Joel*.

L'amant de Picasso ens acosta la figura d'una dona extraordinària i enigmàtica, coneguda com la bella Fernande. Retratada a *Les senyorettes d'Avinyó*, Fernande Olivier va viure amb passió l'etapa més desconeguda de Picasso.

Isabel-Clara Simó fa un retrat brillant d'una dona i una època irrepetibles.

Guanya un cap de setmana a l'Hotel Rural Les Capçades (Horta de Sant Joan)

Edicions Bromera ha posat en marxa un concurs amb la col·laboració de l'Hotel Rural Les Capçades. Com que Picasso era un apassionat de la fotografia, entre tots els lectors que ens envien una foto amb un exemplar de *L'amant de Picasso*, sortegem un cap de setmana per a dues persones a Horta de Sant Joan, un preciós indret de les Terres de l'Ebre que va marcar un abans i un després en la carrera pictòrica del geni i també en la seua relació amb Fernande Olivier, protagonista de la novel·la. Consulta les bases a www.bromera.com/picasso.

Irène

Ens veurem allà dalt va ser la primera novel·la de Pierre Lemaitre publicada a Bromera, però no serà l'última. Completament captivats per l'estil de Lemaitre, estem ultimant la publicació d'*Irène*, el primer títol de l'exitosa sèrie policíaca protagonitzada per Camille Verhoven, comandant de policia de la Brigada Criminal de París. Amb una alçada d'1,45 metres –va nàixer hipotròfic–, aquest meticulós i popular detectiu s'enfronta a un cas insòlit, un crim que, tal com li descriu el seu segon, «no s'assembla a res conegut...». *Irène* arriba a les llibreries el 7 de maig, però a continuació us oferim ja un tast d'aquesta novel·la magnífica.

Camille i Armand, seguits per Le Guen, van arribar al número 17 de la Rue Félix-Faure, a Courbevoie, una mica abans de les deu. Un solar industrial.

[...]

Dos graons conduïen a l'apartament. Camille va veure Louis d'esquena, recolzat a la paret amb una mà i bavejant dins d'una bossa de plàstic que aguantava davant la boca. El va deixar enrere, seguit de Le Guen i dos oficials més del grup, i va entrar en una sala molt ben il·luminada pels projectors. Els agents més joves, quan arriben a l'escenari d'un crim, inconscientment busquen amb la mirada el lloc on es troba la mort. Els més bregats busquen la vida. Però aquí era impossible. La mort ocupava tot l'espai, fins i tot dins la mirada dels vius, barrejada amb incomprensió. Camille no va tenir temps d'interrogar-se sobre aquesta curiosa at-

mosfera: el seu camp de visió va quedar interceptat immediatament per un cap de dona clavat a la paret.

[...]

Évelyne Rovray era una noia que feia servir el cap. Després que la detinguin per primera vegada, de seguida comprèn que ja ha entrat al pendent rellescós i que la seva vida se n'anirà pel desguàs a tota velocitat. Només cal que es miri la seva mare. Pel que fa a la droga, es limita a un consum elevat però tolerable. Es guanya la vida a la Porte de la Chapelle i engega a la merda tots els que li proposen pagar-li el doble si no fan servir preservatiu. Unes setmanes després que la condemnin, apareix José a la seva vida. S'instal·len a la Rue Fremontel i s'abonen a Wanadoo. Évelyne dedica dues hores al dia a buscar clients, i després hi va. José l'acompanya sempre i l'espera. Mentrestant, juga al *flipper* al bar que troba més a prop. No és ben bé un macarró. José sap que no és ell, el cervell d'aquest negoci. El cervell és Évelyne, una noia organitzada i prudent. Fins ara. Molts clients queden amb ella en un hotel. És el que va passar la setmana anterior. Un client la cita en un Mercure. Quan surt, Évelyne parla molt poc del paio en qüestió: no és viciós, més aviat amable, amb diners. Però Évelyne surt de l'hotel amb una proposta. Un trio per al cap de dos dies, i ella ha de buscar l'altra noia. L'única exigència de l'home és que siguin més o menys de la mateixa talla i més o menys de la mateixa edat. Li agraden els pits grossos, res més. Aleshores Évelyne truca a Josiane Debeuf, una noia que coneix de la Porte de la Chapelle, serà a la nit, el paio estarà sol i ofereix una bona quantitat de diners, l'equivalent a dos dies de feina, i sense cap des-

pesa. Ha donat una adreça de Courbevoie. José les acompanya a totes dues. Arriben a aquell barri desert i es posen una mica nervioses. Per si de cas la cosa no és clara, acorden que José es quedarà al cotxe fins que una de les noies li faci un senyal que tot va bé. Es troba, per tant, dins del seu cotxe, a unes desenes de metres, quan el client els obre la porta. Amb la il·luminació que surt de l'interior, només es distingeix la seva silueta. L'home ha donat la mà a les dues noies. José es queda vint minuts al cotxe, fins que Évelyne s'acosta a la finestra i li fa el senyal convingut. José està content de poder-se'n anar, ja que té intenció de mirar el partit del PSG a Canal Plus.

Quan van abandonar el pis de José Riveiro, Camille va encarregar a Louis que reunís les primeres dades sobre la segona víctima, Josiane Debeuf, de 21 anys. La pista no hauria de ser difícil de seguir. No passa gaire sovint, que les prostitutes ocasionals dels bulevards exteriors no estiguin fitxades per la policia.

Irène

Pierre Lemaitre

Trad. Albert Pejó Orellana

Bromera, 2015

Entre el bé i el mal, la ficció com a propina

El retorn de l'Hongarès

Anna Moner
Bromera, 2015

L'ombra del mal

Lluís Miret
Bromera, 2015

L'ombra del mal, de Lluís Miret, és la novel·la guanyadora del Ciutat d'Alzira 2014; i *El retorn de l'Hongarès*, d'Anna Moner, l'últim Premi de Narrativa Alfons el Magnànim. Són dos dels *Grand Slam* més cobejats –i millor dotats– del circuit literari valencià. I s'ha d'apuntar de seguida: totes dues novel·les deixen al paladar un sabor de pleníssima satisfacció. Amb un punt d'eufòria i tot. Pel plaer de lectura que com a *thrillers* històrics ofereixen. I –sobretot– per la constatació que la novel·lística valenciana està vivint en els nostres dies un moment dolç, magnífic, d'extraordinària fertilitat creativa.

Imaginació, ofici, genialitat i originalitat són alguns dels valors que Anna Moner i Lluís Miret exhibeixen en els respectius llibres. L'un i l'altra –cadascú amb la pròpia personalitat– creen i recreen universos de ficció amb trames perfectament travades, magistralment cosides, amb girs narratius sorprenents i efectistes. L'una i l'altra reixen a construir històries suggeridores i intenses, protagonitzades per personatges inquietants que, cavalcant entre el bé i el mal, apelen a la complexa configuració de la condició humana. Captiven el lector. I l'atrapen.

Pecat versus ciència

Després d'haver debutat en el gènere novel·lístic amb el múscul i l'elegància d'un cavall morab (*Les mans de la deixebila*, Premi Enric Valor 2010, va ser sense dubte una de les sorpreses editorials més celebrades de 2011), Anna Moner confirma ara en *El retorn de l'Hongarès* un

esmolat instint per a la narració. I supera la síndrome de la segona novel·la amb una proposta colpidora que enganxa el lector des de la primera pàgina i el condueix per les intrigues, les palpitations i els secrets –els delits, les sensibilitats i les frustracions– del París de 1897. D'un costat, el

Ambdós thrillers històrics deixen al paladar un sabor de pleníssima satisfacció. Amb un punt d'eufòria i tot

mal: crims macabres, cadàvers esquarterats, decapitacions, pecats, supèrbies, vanitats; de l'altre, la curiositat, la cerca de la veritat, l'esperit de la ciència, l'harmonia dels perfums, l'alquímia de la música, la sensualitat i la sensibilitat artística.

Violència i intrigues

També per a Lluís Miret *L'ombra del mal* és la segona novel·la adreçada a un públic adult (després de *Local Hero*, Premi Les Talúries de Lleida 2008). Ambientada en el primer terç del segle XVII, és una història intrigant teixida per les aventures d'una colla de bandolers, les suposades facultats miraculoses d'una monja de Benigànim, les tribulacions d'un eminent professor de teologia, els conflictes entre els poderosos i l'espiral de violència que el ressentiment a la fi desferma: el mal que crida el mal, i que projecta –sobre la pau, la justícia,

l'amistat i el desig– una allargassada i terrible ombra d'assassinats, violacions, traïcions, malfiances, venjances i baixes passions.

L'any 1972 Joan Fuster es lamentava que «el País Valencià actual no té una novel·la pròpia». La generació d'escriptors nascuda justament en aquell moment –dècada amunt, dècada avall– protagonitza ara un temps esplendorós per a la novel·la valenciana. «Entre el bé i el mal, podríem aspirar a l'alegria», propugnava també el suecà. Llegint aquests dos magnífics *thrillers* històrics, tan diferents, m'ha semblat precisament això: que entre el bé i el mal, la narrativa valenciana contemporània consolida l'alegria. L'alegria –vull dir– d'una normalitat creativa que s'ofereix al mercat lliure, desinhibida, sense complexos. Amb el simple i nu propòsit de brindar sensacions, experiències, angoixes, inquietuds i emocions que aporten, a la que tenim, altres vides de propina.

Anna Moner i Lluís Miret demostren que la narrativa valenciana gaudeix d'una salut excel·lent.

terra valenciana

www.terravalenciana.com

El major aparador de productes valencians de qualitat a un clic

I ara també...

Terra Valenciana per a regalar!

Descobreix les noves propostes per a regalar experiències gastronòmiques úniques.

Llúpol
15 €

A la
taronja
25 €

Capritx
20 €

Xanglot
25 €

Aquells lectors amb punt i seguit

Gonçal López-Pampló ■

Les enquestes demostren que entre els dotze i els setze anys es produeix una mena de crisi en els hàbits lectors. Els xiquets, en general, lliguen més que els adolescents i, sovint, que els adults. Mares i pares, professors, llibreters, bibliotecaris, escriptors, editors, totes les persones implicades en major o menor grau en el foment de la lectura, es pregunten com trencar aquesta dinàmica.

Una de les respostes que trobem són aquells llibres que, sense deixar de ser comprensibles i atractius per al jove, també poden interessar l'adult. És evident que la fórmula –si se'n pot dir així– existeix des de fa segles. Tots podem esmentar obres clàssiques que grans i menuts llegim o escoltem des dels orígens de la nostra civilització, com ara l'*Odissea*. Llibres que van més enllà de les etiquetes d'edat i que ens acompanyen tota la vida. Segur que ens vénen al cap uns quants títols més, des de *La meravellosa història de Peter Schlemihl*, d'Adelbert Von Chamisso, passant pel *Frankenstein*, de Mary W. Shelley, o *La volta al món en 80 dies*, de Jules Verne, fins a arribar a clàssics recents com *Momo*, de Michael Ende, o *Matilda*, de Roald Dahl. En la nostra literatura, Enric Valor, Isabel-Clara Simó, Vicenç Pagès Jordà, Jaume Fuster i molts altres se sumen a la nòmina d'obres que accepten una lectura lliure per part de joves i adults.

Llibres tot terreny

Aquesta capacitat que tenen alguns llibres de transitar entre la sensibilitat dels adolescents i el món adult els converteix en una mena de tot terreny. De la mateixa manera que aquells vehicles poden anar tant

per carretera com per pistes forestals, gràcies a les seues característiques, hi ha certs llibres que resisteixen l'exigència dels lectors de totes les edats. No debades, sovint se'ls coneix com a literatura *crossover*, a partir d'un anglicisme que revela el caràcter adaptable d'aquestes propostes (seguint la metàfora automobilística, convé recordar que els *crossover* són cotxes que combinen elements dels 4x4 i els turismes). En altres casos es parla de *new adult fiction* (en oposició al terme *young adult fiction*) i, fins i tot, de *novel·les pont* (com proposava recentment la periodista Montserrat Serra a *Vilaweb*), que estableixen un pas natural entre la lectura juvenil i la lectura adulta.

Hi ha certs llibres que resisteixen l'exigència dels lectors de totes les edats. És l'anomenada literatura *crossover* o *novel·les pont*

Ara bé, què importa més, l'obra en ella mateixa o la percepció del lector? Probablement una novel·la esdevé *crossover* per factors diversos, com ara els temes (més arriscats i diversos), la capacitat de jugar vigor narratiu i profunditat moral, l'habilitat de connectar amb els grans temes de la humanitat sense per això apartar-se de les coordenades del món actual, l'ús d'un llenguatge seductor per a lectors formats i alhora assequible per als novells... En definitiva, una sèrie de valors que podríem fer extensibles a tota la bona literatura.

A aquests elements, per descomptat, cal sumar la visió que el segell que el publica té sobre el llibre mateix. En el nostre àmbit són moltes les editorials que, amb la voluntat d'orientar el lector –sense per això encasellar el llibre–, el situen en una col·lecció creada en part per a cobrir aquest àmbit de transició i obrir-se així a tota mena de públics, d'edats i perspectives molt diferents. La col·lecció «Trànsit», d'Edicions Bromera, fa una declaració d'interessos des del seu nom i ens convida a seguir construint un pont de paraules entre el lector adolescent i el lector adult.

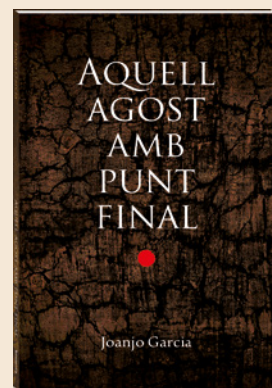

Pel tema que tracten o pels diversos nivells de lectura que proposen, alguns llibres captiven lectors de tot tipus d'edat.

Dues novel·les, un pont de paraules

Aquell agost amb punt final

Joanjo Garcia
Bromera, 2015

Aquesta primavera, la col·lecció «Trànsit» es reforça de la mà de dos títols nous, *Aquell agost amb punt final*, de Joanjo Garcia, i *Pedres marcades*, de Joan Andrés Sorribes. Prèviament, s'hi havien publicat tres novel·les d'autors ben coneguts: *La vida sense ell*, d'Isabel-Clara Simó, *Per un grapat de petons*, de Jordi Sierra i Fabra, i, al començament d'enguany, una edició de *Primavera encesa*, la novel·la de Vicent Borràs inspirada en els fets de l'anomenada «primavera valenciana». Amb aquestes novetats, s'incideix en la línia d'oferir una literatura de qualitat, apta per al públic adolescent i alhora atractiva per als adults, tant pels temes com per les tècniques narratives i els enfocaments temàtics.

L'obra que confirma un bon narrador

Aquell agost amb punt final és la segona novel·la de Joanjo Garcia, després de *Quan caminàrem la nit*, guardonada amb el Premi Enric Valor i publicada en la col·lecció «L'Eclèctica» d'Edicions Bromera. Ens trobem davant d'un autor jove, que confirma la seua capacitat narrativa amb una obra més continguda, breu i contundent que l'anterior, on l'element històric i la reflexió sobre el nostre passat recent tenien un pes major.

Una cançó de Borja Penalba acompanyarà el llançament d'*Aquell agost amb punt final*

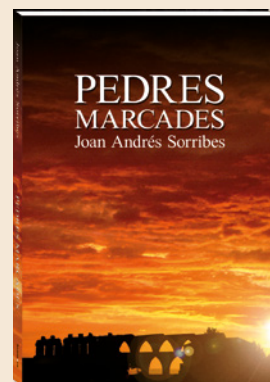
En aquest segon títol, Joanjo Garcia s'acosta a un públic més heterogeni, gràcies a una intriga sobre l'assassinat d'una jove en un poble relativament menut, cosa que desencadena un notable interès mediàtic, a més d'una investigació on els dubtes pesen més que les certeses. Lluny de maniqueïsmes, la novel·la té en compte les motivacions i les reaccions dels diferents personatges que envolten el crim, des de la família de la víctima fins als seus amics, passant pels familiars d'aquests, els advocats i els mitjans de comunicació. Precisament

aquesta última qüestió esdevé fonamental en el llibre i ens convida a reflexionar sobre el tractament que mereixen aquestes notícies en els informatius i altres espais (cosa que ens recorda casos recents, coneguts per tots, i altres de més antics que van marcar la nostra societat, com ara el de les xiquetes d'Alcàsser).

Sobre l'assassinat i la culpa

És evident que *Aquell agost amb punt final* s'atreveix a tractar un tema tabú (la mort dels joves), i ho fa des de la perspectiva del crim. Per descomptat, els lectors voldrem saber qui és l'assassí, com en qualsevol bona novel·la que planteja una trama així; però també anirem més lluny: gràcies a una tècnica narrativa elaborada i alhora subtil, es focalitza en cada moment la perspectiva d'un personatge determinat i, a poc a poc, es va configurant un mural sobre les passions humanes, des de l'amor fins a la por, entre les quals sobreix, per damunt de totes, la idea de la culpa. Una culpa que no és mai individual, sinó col·lectiva, i que no respon a una lògica senzilla de causa i conseqüència, sinó a un seguit de circumstàncies enllaçades per un atzar pervers que precipita els esdeveniments. El llenguatge és directe, sovint despullat, però pròxim als lectors joves, que es reconeixeran en uns ambients i uns referents que els són molt propers. Per això, aquesta novel·la –a estones crua, tindrà en altres moments– resulta sempre apassionant i, sobretot, commovedora, en el sentit més profund de l'expressió.

De manera coherent amb el propòsit i el sentit de la col·lecció «Trànsit», la coberta

Pedres marcades

Joan Andrés Sorribes

Bromera, 2015

d'*Aquell agost amb punt final* es va triar en un concurs realitzat per mitjà de les xarxes socials, en què els futurs lectors van escollir-la entre diferents opcions. A més a més, el músic Borja Penalba, acompanyat de la veu de Mireia Vives, ha compost una cançó per al llançament del llibre.

Sis segles d'intriga

Joan Andrés Sorribes, com Joanjo Garcia, va guanyar el Premi Enric Valor amb *La creu de Cabrera*, una novel·la històrica publicada també en «L'Eclèctica». Ara s'estrena en la col·lecció «Trànsit» amb una obra que, amb el caràcter propi d'aquests llibres *crossover*, combina elements diversos, com ara un fil narratiu situat al segle XIV i un altre a les acaballes del segle XX, una tensa relació sentimental i una intriga ben bé policíaca. Així, els personatges protagonistes de *Pedres marcades* són el jove restaurador Pau Abril, l'enigmàtica Sophie Delpoux, historiadora de l'art, i el tio Valerià, que els ajudarà en la seua recerca al voltant de l'ermita de Santa Llúcia.

Fent un salt en el temps, un altre personatge clau serà el mestre d'obres Domènec Prunyonosa, autèntica clau de volta del misteri sobre el qual s'articula la novel·la. Un misteri que ens portarà a interessar-nos per l'herència dels càtars, aquella confessió cristiana que va somoure la societat europea de la baixa edat mitjana i que fou intensament perseguida a les terres d'Occitània, al sud de França, en particular al segle XIII. Precisament la novel·la tracta sobre la sort d'un dels darrers vestigis del catarisme, un hipotètic sant *llegat* que podria haver-se amagat

durant les obres a l'ermita morellana. Això ens permet acostar-nos a alguns aspectes poc coneguts de la nostra història, alhora que reflexionem sobre la llibertat religiosa, la relació entre el present i el passat, la franquesa de les relacions humanes per damunt de certs interessos materials o la importància de preservar el patrimoni artístic i cultural.

Pedres marcades és un homenatge a Morella, una invitació a recórrer els seus carrers i conèixer la seua història

Morella, molt més que un escenari

Però per damunt de tot destaca el protagonisme de l'espai de la història: Morella, una de les poblacions valencianes més belles i emblemàtiques, autèntica cruïlla territorial, cultural i històrica. *Pedres marcades* és un cant a la capital dels Ports, que apareix perfectament descrita, com si l'autor convidara l'ajuntament a crear una ruta literària basada en el llibre, com si obrira les portes a visitar els seus carrers de la mà del professor d'història o del professor de llengua que recomana la novel·la als seus estudiants. I no només això: llegir les paraules del tio Valerià

és com escoltar la veu, l'accent, la melodia, l'essència mateixa del llenguatge dels Ports, amb tots els seus girs i particularitats. Una novel·la, en definitiva, plena de matisos, que transita, mai millor dit, a cavall de gèneres diversos i que s'obri, així, a un ampli ventall de lectors.

SUBSCRIU-TE A MÈTODE

i aconsegueix el teu regal!

www.metode.cat

Preu Subscripció anual (4 números l'any): 25€ per a Espanya, 40€ per a l'estranger

Obrint nous horitzons

Les tres novel·les juvenils que s'incorporen a la col·lecció «Espurna» ens plantegen descobriments vitals, encontres dels que deixen empremta en la història personal de qui les viu i, sovint, també de qui les llig. El descobriment d'una illa que no apareix en els mapes, d'un amulet que desafia unes regles inqüestionables o d'una estranya xiqueta, farà que els protagonistes d'aquestes novel·les hagen de replantejar-se la realitat i obrir-se a nous horitzons, fent el pas que ens allunya de la zona de confort necessària per a créixer com a persones.

Una illa esborrada dels mapes

A *L'increïble viatge a l'Illa Gran*, de Josep Millo, Albert ens narra en primera persona la seua gran aventura. Té díhuit anys i és entrevistat a la ràdio perquè va viure uns dies a la inquietant Illa Gran. Sembla que ell és l'únic capaç de fer un poc de llum sobre la notícia que ha trasbalsat la societat i té desconcertats els mitjans de comunicació.

Sense haver navegat mai, es va embarcar amb Lluç, un jove desconegut, més enllà de l'horitzó que es veu des de la ciutat, cap a una illa de la qual no havia sentit parlar mai abans. Allà va conèixer els seus habitants, la seua manera de viure... i també allò que sembla amenaçar-la. Per què

l'Illa s'ha mantingut sempre amagada de la resta del món?

L'amulet que ho canviarà tot

Toni, de catorze anys, és el protagonista de *La clau que obri tots els panys*, de Carles Cortés. Ell observa el seu horitzó des de l'illa d'Incastruç, un misteriós indret on el sol ix per l'oest i es pon per l'est, les classes de l'institut són de nit, està prohibit eixir de l'illa abans dels trenta anys i la Norma regeix la vida de tots els habitants.

Aquestes novel·les juvenils plantegen descobriments importants que deixen empremta en qui les viu i, sovint, també en qui les llig

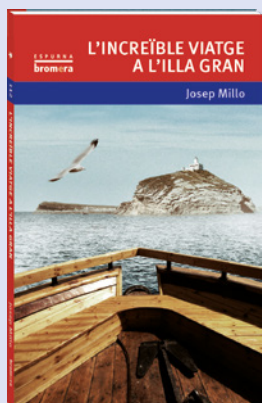
Però Toni sempre ha somniat anar més enllà de l'horitzó. Això implica transgredir la Norma i assumir les conseqüències i els perills d'aquesta decisió. Quan el jove trobe un amulet màgic, la clau que obri tots els panys, viurà una experiència tan

intensa que li farà replantejar-se els límits de la realitat que ha viscut sempre.

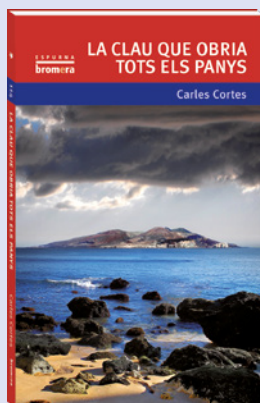
Una xiqueta que ningú reclama

Per últim, trobem *Tzoé*, d'Isabel-Clara Simó, Premi Fundació Bancaixa de Narrativa Juvenil 2014. Una xiqueta apareix a les quatre de la matinada al Mas del Potro, bruta i sola. Ximo el Roig, que l'arreplega i informa les autoritats, i Hermínia, la infermera que li fa el reconeixement mèdic a instàncies de la policia, es fan càrrec de Tzoé, la xiqueta perduda que aparenta tenir uns quatre anys i que ningú reclama. Ella no parla, ni tampoc sembla entendre cap de les llengües de les persones que interaccionen amb ella, però prompte queda clar que té una sensibilitat i una intel·ligència superiors al que tots pensaven.

Tzoé il·lumina el món de Ximo i Hermínia, dos personatges solitaris, i va canviant la vida de les persones amb qui va creuant-se, mentre intentem descobrir l'enigma que recorre aquesta entranyable història: qui és Tzoé?, d'on ve?, com ha arribat fins a Alcoi?, per què es trobava a les quatre de la matinada a la carretera? Més important que les respostes és el fet que Tzoé aconseguirà que els personatges superen els propis horitzons i se'n plantegen uns altres.

L'increïble viatge a l'Illa Gran
Josep Millo. Bromera, 2015

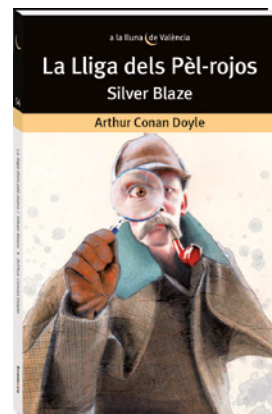
La clau que obria tots els panys
Carles Cortés. Bromera, 2015

Tzoé
Isabel-Clara Simó. Bromera, 2015

Una nova manera de gaudir dels clàssics

La Lliga dels Pèl-rojos
i Silver Blaze
Arthur Conan Doyle
Trad. de Josep Marco
Bromera, 2015

Sandra Capsir ■

La importància i els beneficis de llegir els clàssics universals és una idea que ningú no s'atreveix a discutir. Es tracta d'obres que, per la seua qualitat, han perdurat al llarg dels anys, i fins tot dels segles. En els clàssics, trobem reflectits els grans temes que han preocupat la humanitat i que transcendeixen cultures i èpoques. Per tot això, la introducció d'aquestes obres des dels primers nivells de l'ensenyament pot reportar una gran quantitat de beneficis. És el cas, per exemple, de *La Lliga dels Pèl-rojos i Silver Blaze*, l'obra d'Arthur Conan Doyle que acaba de publicar Bromera, que ens ofereix una oportunitat magnífica de gaudir d'una lectura clàssica amb tècniques innovadores com les tertúlies dialògiques.

Introduir els clàssics amb èxit

Per a aconseguir una lectura exitosa i profitosa dels clàssics, cal buscar respostes i alternatives a les pràctiques pedagògiques tradicionals. Com ara, les tertúlies literàries dialògiques, que han despertat un gran interès entre els docents. Aquestes activitats no són simples tertúlies literàries a partir de la lectura d'un llibre. La primera condició és la selecció de les lectures mateixes: només hi tenen cabuda els clàssics universals. L'altre aspecte important que cal tenir en compte és que la capacitat d'aprendre no és qüestionada. Cap aportació, pregunta o formulació és posada en dubte. És un espai pensat perquè qualsevol persona pugui gaudir dels clàssics de la literatura sense tenir en compte la procedència, la ideologia, la situació social o la formació acadèmica.

Alumnat, professorat o adults de l'entorn de l'escola són els qui estan convidats a participar en les tertúlies dialògiques amb un objectiu molt centrat en la comprensió i la reflexió.

Sherlock Holmes i les tertúlies dialògiques

La Lliga dels Pèl-rojos i Silver Blaze, d'Arthur Conan Doyle, és un llibre molt apropiat per a treballar seguint aquesta nova metodologia. Acaba de publicar-se en la col·lecció

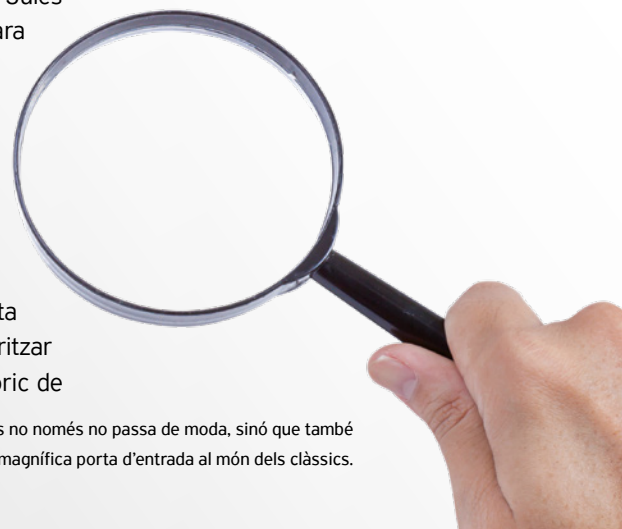
Aquesta aventura de
Sherlock Holmes és una
oportunitat magnífica
de gaudir d'una lectura
clàssica amb tècniques
innovadores com les
tertúlies dialògiques

«A la Lluna de València», on també trobem obres d'altres autors universals com Charles Dickens, Edgar Allan Poe o Jules Verne. A més, els dos relats que ara es publiquen d'Arthur Conan Doyle, creador del conegudíssim detectiu Sherlock Holmes, es complementen amb una acurada introducció que parla no només de la vida de l'autor, sinó del context, de les influències i d'altres elements clau per a la reflexió. Perquè del que es tracta en aquestes tertúlies no és de memoritzar la vida d'un autor i el context històric de

l'obra, sinó d'impulsar una reflexió conjunta al voltant dels personatges, de les seues actuacions... per a arribar, finalment, a conclusions ben raonades, posant-se en situacions diferents de les que els participants experimenten habitualment. Per això, aquestes tertúlies estan reconegudes per la comunitat científica internacional en educació com una experiència cultural i didàctica que treballa sobre la idea que totes les persones són capaces d'entendre determinats continguts i reflexionar-hi.

És una nova manera d'entendre, treballar i raonar al voltant de la literatura. Quins són els principis morals que regeixen, per exemple, la vida del conegut investigador Sherlock Holmes? Per què el seu creador va intentar en un moment determinat desfer-se d'ell? Què es desprén de cadascun dels casos resolts? Aquestes són algunes de les moltíssimes qüestions que podrien sorgir al voltant d'una tertúlia dialògica.

La lectura es pot anar fent per capítols o per paràgrafs, segons la dinàmica que haja escollit el grup. Però el més important és iniciar un diàleg posterior que, de ben segur, enriquirà la nostra lectura.

Sherlock Holmes no només no passa de moda, sinó que també és una magnífica porta d'entrada al món dels clàssics.

Silenci

Us convidem a llegir aquest article,* guanyador del Premi Llegir 2014 de la Fundació Bromera per al Foment de la Lectura. Sebastià Carratalà ens ofereix una interessant reflexió partint de la contemplació de diverses obres d'art en què es representa l'acte lector on, sens dubte, el silenci n'intensifica la màgia.

El silenci, només trencat pel frec dels dits sobre el paper i pel peculiar soroll dels fulls en passar, és una de les característiques que podem intuir en els ambients retratats en les pintures amb lectors. Res que a nosaltres ens estranyi, ja que la lectura en silenci constitueix la nostra manera habitual d'endinsar-nos en un text; pronunciem les paraules mentalment i és aquesta dicció interior l'única que ens acompanya. No sempre ha estat així, tanmateix; la majoria dels nostres majors ho feien i ho fan en una mena de xiuxiueig només audible per ells. Són, potser, els últims hereus d'una llarga tradició, vigent i amb molta força fins ben avançada l'edat mitjana, que no concebia l'escriptura sense la corresponent conversió en so.

Explica Alberto Manguel que a les biblioteques antigues es treballava enmig del considerable aldarull produït per la juxtaposició de les veus dels usuaris. Amb tot, i si exceptuem els contes llegits als infants, la nostra experiència lectora tendeix al callament i, més encara, quan en l'actualitat una bona part d'aquesta pràctica la duem a terme amb aparells electrònics dels quals ha desaparegut el lleuger cruixit de les pàgines dels llibres o l'estrèpit de les dels periòdics.

L'espai amb les parets atapeïdes de volums de dalt a baix, silenciós, ha estat un motiu reiterat pels artistes a fi de transmetre les ànsies de coneixement i la

introspecció. Carl Spitzweg, en *El ratolí de biblioteca* (1850), pinta, encimbellat en una escala, un lector voraç que ja no pot sostindre més llibres en les mans, sota el braç, entre els genolls, capficat literalment en un altre que té davant dels ulls. No sembla importar-li la resta de l'univers, segurament perquè el conté aquest en el qual s'ha cabussat. De fet, els raigs de llum zenital hi penetren com si ho feren en la mar, però abans de perdre's en les profunditats ignotes, ens deixen albirar, senyal premonitori del que s'hi amaga, un fragment d'esfera terràquia.

Tampoc no se n'ha oblidat l'art contemporani. Si efectuem un salt temporal a una època recent, veiem obres com *Biblioteca* (1983), de Miquel Barceló, quasi una grisalla, que aconsegueix –igual que en altres peces del pintor mallorquí en què també s'ha ocupat del mateix tema– que els prestatges, els llibres i l'individu llegint s'integren en un tot pràcticament indestruïble. La llibreria que l'envolta, de traços vigorosos i agressius, protectora i agressora alhora, dona la sensació que angosta el protagonista, tal vegada davant de la impossibilitat d'adquirir el saber que hi acumula. No debades la seua positura recorda inevitablement *El crít* (1893), la coneguda pintura d'Edvard Munch, punt de partida del moviment expressionista.

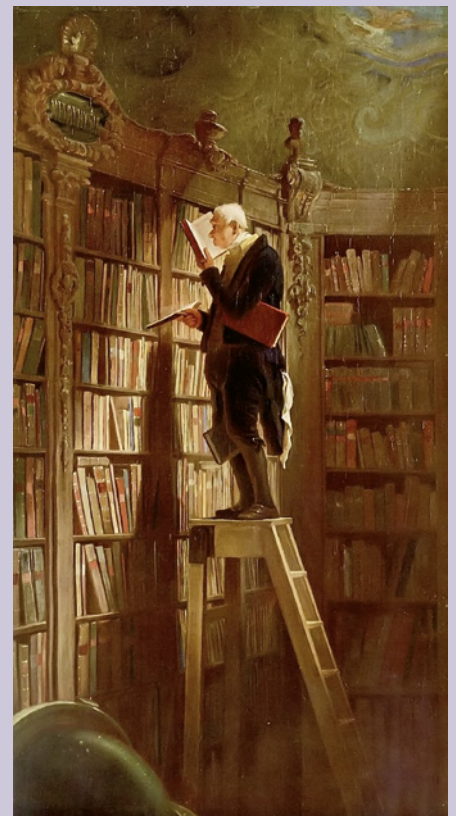
Un silenci rebregat per l'ús es desprèn de *Llibres IV* (1995), una escultura uns anys posterior de Manolo Valdés. Ara, ningú no hi apareix cercant ni submergint-se en els continguts; el mur de lletra impresa, compacte, massís, roman inalterable, tal com s'ha quedat des de les darreres consultes, i així continuarà. El tractament de la fusta reforça la sensació de pas del temps, d'un cert abandó; una lleu capa de pols es disposa als forats, n'impregna les

Sebastià Carratalà ■

superfícies. Pareix insinuar, aquesta obra, el pas cap a altres tipus de suport de la paraula escrita, sense que això implique la desaparició del llibre com a objecte, almenys per als qui els estimem de manera especial. En qualsevol cas, bé siga una biblioteca real, bé siga una biblioteca virtual, el silenci serà imprescindible.

*Publicat originàriament en el diari digital *La Veu del País Valencià*.

**Espai elaborat per la
Fundació Bromera per al
Foment de la Lectura.
www.fundaciobromera.org**

Carl Spitzweg, *El ratolí de biblioteca*, 1850.

Més enllà del jazz

Ordres sagrades

Benjamin Black

Trad. d'Eduard Castanyo

Bromera, 2015

La música dels camaleons

Jordi Cervera

Bromera, 2015

Potser entre alguns lectors continuen vigents alguns prejudicis sobre la novel·la negra. A grans trets, hi ha qui pensa encara que es tracta d'un gènere molt codificat, sotmés a estructures rígides –l'esquema assassinat, investigació, resolució– i amb escàs valor literari. Aquest espai no és el canal adient per a rebatre una percepció i uns prejudicis que, com molts altres, es curen llegint. Però sí per a parlar de dues novel·les publicades per Bromera que poden servir per a canviar aquesta perspectiva.

Black, sempre sublim

La primera, *Ordres sagrades*, una suggeridora trama ambientada en la catòlica Irlanda dels anys 50 del segle xx, està signada per Benjamin Black, pseudònim per a la novel·la negra d'un dels autors referencials de la literatura europea contemporània, John Banville (Wexford, 1945), Premi Príncep d'Astúries de les Lletres i poderós narrador de prosa elegant i definitiva. Qualitats que trobareu en obres rotundes com ara *Llum antiga*, *Els infinits* o *El mar*, totes editades en català per Bromera.

El pseudònim per a canviar de pell, d'una literatura genèrica a una de gènere, podria ser un bon pretext per a aigualir el discurs literari, per a fer una literatura lleugera, un entreteniment de cap de setmana que serveix per a desfogar-se dels rigors de l'alta literatura. Passa que John Banville es pren molt seriosament Benjamin Black. En les seues obres de gènere, el llenguatge potser és més directe, més concís, menys

recreatiu, però la seua continua sent una prosa de volada esquitxada d'uns diàlegs punyents que contenen l'essència dels mestres del gènere.

**Aquestes dues novel·les
trenquen prejudicis
sobre la novel·la negra,
que va més enllà del jazz
i els detectius cínics**

Es tracta de novel·les ben tramades, amb una intensitat com la que el lector troba en *Ordres sagrades*, on Quirke, el carismàtic prosector protagonista d'altres novel·les de Black, investiga l'assassinat d'un periodista i desafia els poderosos, disposats a qualsevol cosa per tal de protegir els seus foscos interessos. *Ordres sagrades* remet a les coordenades clàssiques del gènere, tot i que amb la marca i el segell de l'autor.

Crim amb banda sonora

La música dels camaleons, de Jordi Cervera (Reus, 1959), és una altra mostra que la dedicació a un gènere no comporta necessàriament deixar-se dur per les inèrcies i rebaixar l'ambició. Fet i fet, Cervera aposta per una agosarada estructura on cada capítol s'encapçala amb una cançó diferent, no a mode de citació deixada caure, sinó que les cançons tenen un paper actiu en la història, expliquen coses, motivacions, estats d'ànim dels personatges.

Jordi Cervera és un dels autors que demostra que, en literatura, el negre és un bon color per a la primavera.

Xavier Aliaga ■

Quaranta-sis cançons –heu llegit bé, parlem d'una novel·la de 446 pàgines– entre referències populars (Julio Iglesias, Rosario, Santana o la interpretació del *Boig per tu* de Shakira) i un bon grapat de temes escollits amb un impecable gust, dels *Everything But The Girl* a *Pajaro Sunrise* o *The National*. El ventall és esplendorosament divers i, tal vegada com a concessió als cànons, hi ha alguna referència jazzística, com ara el «Tutu» de Miles Davis.

Sobre aquesta estructura, i la troballa d'un atractiu personatge de novel·la negra, l'Artur, un franc tirador d'elit dels Mossos d'Esquadra, l'autor ordeix una trama complexa i desconcertant, a la manera d'un trencaclosques que no deixa de banda aprofundir en els trets psicològics dels personatges, les seues circumstàncies vitals i, deixem-ho caure sense revelar res més, cibernetiques.

Comptat i debatut, hi ha vida més enllà del jazz, els detectius cínics, les investigacions policials amarades de fum, les dones fatals i una concepció plana i previsible del gènere.

Llibres per volar

Glòria Gorchs ■

Llegir ens fa créixer, ens fa més lliures, ens fa més savis, més oberts al món, més reflexius, més respectuosos, ens fa somiar, ens fa millors persones...

Pocs verbs hi ha en aquesta vida als quals atribuïm més virtuts que al fet de llegir. No és estrany, doncs, que la literatura que parla de llibres i de lectura no s'esgoti mai. Passen els anys, canvien les modes, apareixen nous suports, creixem, però continuem enamorant-nos de les històries que ens parlen de la màgia de llegir.

Tard o d'hora, tots els escriptors i il·lustradors tenen la necessitat, o la generositat, de parlar-nos del poder transformador dels llibres. Intueixo que més enllà de voler formar futurs lectors, aquesta necessitat de parlar del plaer de llegir té més a veure amb qüestions del cor que no pas del cap.

Ací us presentem tres nous llibres amb la lectura com a protagonista: un mateix missatge però des de visions i plantejaments ben diferents.

Un llibre que arriba molt alt

Comencem amb l'autora i il·lustradora Rocio Bonilla (Barcelona, 1970) que, després d'intentar-ho en el seu àlbum anterior, *Cara de pardal* (Animallibres, 2014), sembla haver trobat finalment el mètode infal·libre per volar.

La muntanya de llibres més alta del món ens parla del petit Enric, que un dia des-

cobreix que més que unes ales, allò que necessita un infant per volar és un bon llibre. I com els passa a tots els lectors, des d'aquell moment, l'Enric necessita una bona pila de llibres per viure. Una pila que creix i creix i dóna peu a la il·lustradora a jugar amb els punts de vista, els canvis de pla, creant unes imatges molt suggeridores plenes de referències literàries i culturals.

Rimes i molta imaginació

Josep Vico (Quart de Poblet, 1968) firma aquest segon àlbum il·lustrat, que més que una aventura d'estructura clàssica com l'anterior, es presenta com un inventari de les virtuts de la lectura explicades en rima, com si d'una auca es tractés. Combinant la pàgina i la doble pàgina, l'autor il·lustra diferents situacions del diàleg que tenen pare i fill al voltant del fet de llegir.

«Llibres d'aventures, de viatges, de terror. Novel·les, rondalles, poemes d'amor.

Manuale per a aprendre, àlbums per mirar, llibres en pantalla..., fins i tot per a jugar.»

Vicó treu el màxim profit al seu doble vessant d'autor del text i les imatges perquè contraposa un text de to més neutre, de discurs, de frase feta i tòpics, amb unes il·lustracions juganeres, exagerades, que segueixen molt bé la lògica i la imaginació de l'infant. Al meu entendre, en aquest

contrast és on radiquen la força i l'originalitat del llibre.

Passen els anys, canvien
les modes, creixem,
però continuem
enamorant-nos de les
històries que ens parlen
de la màgia de llegir

Llegenda divertida de Sant Jordi

I la tercera proposta és una nova aventura de la col·lecció «Els Animals del Jardí», que signen Gemma Armengol (Barcelona, 1971) i Òscar Julve (Barcelona, 1972).

Aquesta vegada, la marieta Antonieta se les veurà amb un drac terrible que, després de passar per la biblioteca, s'ha instal·lat al jardí i devora llibres sense parar.

L'Antonieta es convertirà en una mena de Xahrazad i de consellera del drac. I a poc a poc, aquest farà les paus amb sant Jordi i, sobretot, entendre que per gaudir dels llibres no cal menjar-se'ls.

Heus aquí, doncs, tres noves propostes il·lustrades per parlar de la màgia de llegir. Tres excuses perfectes per recordar-nos que els llibres ens fan créixer, ens fan més bones persones, ens fan més lliures, ens fan somiar... i, sobretot, els llibres ens fan volar.

La muntanya de llibres més alta del món
Rocio Bonilla. Bromera, 2015

Més que llibres
Josep Vico. Bromera, 2015

Un drac al jardí
Gemma Armengol. II-I. Òscar Julve
Bromera, 2015

La filla del mar

Àngel Guimerà

Col·l. «Els Nostres Autors», 78
208 pàg. Bromera, 2015

Amb aquesta obra, Bromera rellança una de les obres més emblemàtiques d'Àngel Guimerà, una de les figures cabdals del teatre català del XIX i l'únic d'aquest segle que va traspasar fronteres.

Cent anys després de ser escrita i estrenada, l'obra manté la seua vigència per al lector i espectador actual. Bastida amb escenes i diàlegs intensos i brillants protagonitzats per uns personatges atractius i rotunds, l'obra denuncia una sèrie de comportaments individuals i col·lectius, entre els quals, aquells que tenen a veure amb l'acceptació de la diferència del nouvingut, de l'altre.

La present edició, a càrrec del professor i especialista en teatre Ramon X. Rosselló, ens guia per l'obra de Guimerà, que tanca un període fonamental de la seua escriptura i que a hores d'ara ens segueix interpel·lant sobre aspectes del comportament humà d'abast universal i, més, dins d'un context com el nostre caracteritzat per la multiculturalitat i els debats sobre la identitat.

Amb un introducció rigorosa i molt divulgativa, aquest títol és especialment interessant per a alumnes de Batxillerat, universitaris i lectors que vulguen conèixer un dels referents indiscutibles de la literatura del segle XIX.

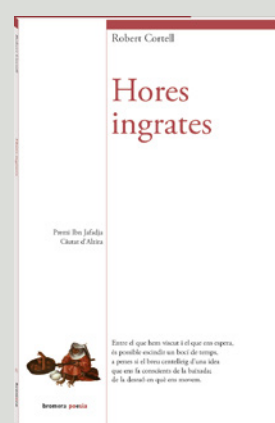

Tu mateix!

Vicent Ribes

Col·l. «L'Eclèctica», 247
208 pàg. Bromera, 2015

Aquesta novel·la ens trasllada a la València de 1800 gràcies a un mosaic de contes plens d'imaginació i vida. Un trencadís d'ambient màgic i estrany on desfilen revolucionaris enyoradissos, dones trencadores, frares i altres personatges.

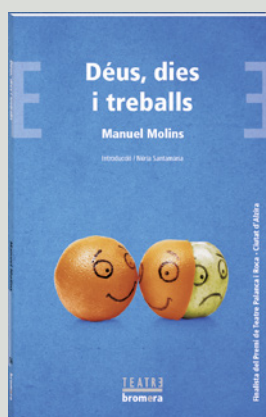
Hores ingrates

Robert Cortell

Col·l. «Bromera Poesia», 111
96 pàg. Bromera, 2015

Un poemari sobre el temps i sobre les seues conseqüències devastadores. Planteja que les nostres hores acaben resultant ingrates, perquè són més fruit de l'acceptació d'un ahir i de la pèrdua d'un demà, que de la lliure elecció.

Premi de Poesia Ibn Jafadja

Finalista del Premi de Teatre
Palanca i Roca - Ciutat d'Alzira

Déus, dies i treballs

Manuel Molins

Col·l. «Bromera Teatre», 56
104 pàg. Bromera, 2015

Un aturat, una prostituta de luxe, una llicenciada en Química que fa de netejadora, una anciana, un immigrant, una periodista... protagonitzen una obra que juga amb les relacions humanes sobre un fons marcat per problemes laborals ben actuals.

Premi de Poesia Vicent Andrés Estellés

Alfabet del diseg

Francesc Rodrigo

Col·l. «Bromera Poesia», 112
64 pàg. Bromera, 2015

Una obra d'estil poètic urbà contemporani amb constants referents a la naturalesa, a través d'elements com l'aigua i la terra, al sentit de la vida i a l'absència d'aquests elements primaris en un aparent camí incert d'enyorança del propi origen.

Premi Europeu de Divulgació Científica
Estudi General

Descobrint el cervell

Antonio Rial

Traducció de Josep Franco
Col·l. «Sense Fronteres», 38
208 pàg. Bromera, 2015

Què vol dir que el cervell és plàstic? Sabies que el nostre cervell pot falsificar la realitat si això assegura la nostra supervivència? Una obra sobre l'apassionant funcionament del cervell humà.

+12

Cyrano de Cybergerac

Roberto García / Miquel À. Giner

Col·l. «Micalet Teatre», 40
144 pàg. Bromera, 2015

Adaptació de *Cyrano de Bergerac* que, mantenint l'essència del clàssic, ens situa en un present molt actual. Marc, un jove enganxat a Internet, emprén un viatge vital en què aprén a valorar experiències que no viuria mai en una pantalla.

El viatge d'Atena

Enric Senabre

Col·l. «El Nord», 11
232 pàg. Bromera, 2015

Atena està a punt de fer 16 anys quan comença a descobrir els misteris de la vida empenya per les noves circumstàncies que l'envolten: un nou curs, un professor d'Ètica molt singular, els pares que se separen, l'Aleix... De la mà d'aquest nou professor i de tot un seguit de personatges estrafolaris que va trobant i que li plantejaran qüestions filosòfiques relacionades amb els seus problemes, s'endinsarà en el món de la filosofia i reflexionarà sobre diferents aspectes de la societat actual.

Filòsofs com Kant, Sartre, Simone de Beauvoir, Sòcrates o Plató i temes com les xarxes socials, l'assetjament, l'amor i el sexe, l'ecologisme, els desnonaments o els efectes del màrqueting i la publicitat, estan presents en una narració que fa palesa la vigència d'alguns plantejaments filosòfics en el món actual alhora que acostava aquesta disciplina als joves d'una manera molt divulgativa i amena.

A més, amb un llenguatge molt accessible i uns referents molt pròxims, l'obra busca despertar entre els més joves un esperit crític i reflexiu que els ajude a trobar respostes a molts dels problemes i dubtes que se'ls plantegen diàriament i els encoratge a prendre part en molts aspectes que reclamen la seua participació activa.

Premi d'Assaig Mancomunitat de la Ribera Alta

El bosc protector

Ricardo Almenar

Col·l. «Textures», 24
208 pàg. Bromera, 2015

Una reflexió sobre la importància del bosc i de conservar-lo. Llança una proposta interessant basada en el pagament d'una part dels serveis ambientals que els ecosistemes forestals ofereixen al conjunt de la societat.

Un assassi a l'institut

Marie-Aude Murail

Traducció de Pasqual Alapont
Col·l. «Els casos de Nils Hazard», 2
152 pàg. Bromera, 2015

Nils Hazard haurà d'investigar la desaparició d'uns exàmens del caseller d'un professor i l'aparició d'aquests corregits amb sang. Al davant, un director boig, un conserge ximple i tots els alumnes del cicle implicats.

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

+12

El nen que va xatejar amb Jack Sparrow

Francesc Puigpelat / Oriol Malet

Col·l. «L'Elefant», 18

160 pàg. Bromera, 2015

Com deu ser parlar amb el teu personatge de cinema preferit? Bé, amb l'actor que el representa, és clar. Doncs això és el que li passa al protagonista d'aquest relat, Martí. Fascinat pel capità Jack Sparrow de la saga «Pirates del Carib», decideix fer-se seguidor del perfil a Facebook de Johnny Depp i participar en un concurs per a poder xatejar amb ell. Però quina possibilitat té, entre vora vint milions de seguidors, de resultar l'afortunat? Malgrat ser tan difícil, la sort i la seua originalitat fan que siga ell el guanyador.

D'aquesta manera, aquest xiquet de 12 anys, més prompte trist i pessimista, estableix una relació d'amistat amb un guionista, que es fa passar per l'actor, que canviarà la seua vida.

Un rerefons molt actual –ferramentes com les xarxes socials i les noves tecnologies, problemes com el *bullying*, la separació dels pares o les conseqüències de la crisi econòmica– i un llenguatge molt proper fan d'aquest relat un ferm candidat a enganxar els joves lectors des de la primera pàgina, alhora que els convida a creure en les seues il·lusions i a perseguir els seus somnis. I és que la vida, com confirma Martí, és exactament com passa en les pel·lícules, en contra del que diga sa mare.

+12

Llegendes valencianes

Josep Franco / Jesús Huquet

Col·l. «El Micalet Galàctic», 195

144 pàg. Bromera, 2015

Un drac assola València i tots els pobles que reguen els seus horts amb l'aigua del riu Túria. Qui serà el valent que li plante cara? Aquesta és una de les huit llegendes que recull aquest volum que ens acosta el ric patrimoni oral valencià.

+8

Llibre de les bèsties

Ramon Llull / Miquel À. Giner

Adapt. Teresa Broseta

Col·l. «El Micalet Galàctic», 196

120 pàg. Bromera, 2015

L'adaptació d'un clàssic inqüestionable, perfecta per tal d'acostar al públic infantil l'obra de Ramon Llull, un autor imprescindible de la literatura catalana, just quan es commemoren els 700 anys de la seua mort.

+10

Tres colps en la nit

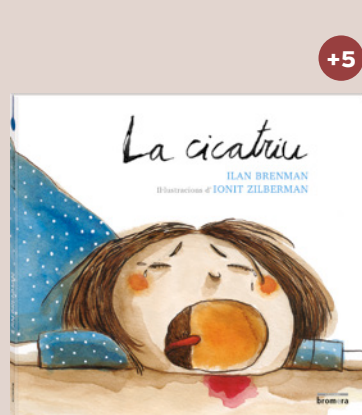
Pasqual Alapont /

Javier Lacasta

Col·l. «Micalet de Por», 11

88 pàg. Bromera, 2015

Una nit, quan Emi ja és al llit, sent tres colps. La por s'apodera encara més de la xiqueta quan la seua àvia li explica que són els colps de sant Pasqual, que avisen que la mort vindrà en tres dies a buscar algú...

+5

La cicatriu

Ilan Brenman / Ionit Zilberman

Col·l. «Àlbums il·lustrats»

24 pàg. Bromera, 2015

Gràcies a la seua primera cicatriu, Sílvia s'adona que darrere d'aquestes marques s'amaguen records fascinants de les persones que més s'estima. Descobrir-los serà molt divertit! Dels autors de *Les princeses també es tiren pets*.

+8

+10

El meu nom és un poema

Mercé Viana / Carme Miquel

Col·l. «El Micalet Galàctic», 193
104 pàg. Bromera 2015

29 poemes per al dia a dia i un per a la nit

Carles Cano

Col·l. «El Micalet Galàctic», 192
88 pàg. Bromera 2015

La poesia, amb el ritme i la musicalitat, ja està present des que som uns bebès amb les cançons de bressol. Entre altres aspectes, afavoreix la imaginació i la sensibilitat, exercita la memòria i millora l'expressió corporal i la dicció, sense oblidar que augmenta el vocabulari i ajuda a la millor comprensió de conceptes més complexos.

Aquestes idees estan ben presents en els dos poemaris que s'incorporen a la col·lecció «El Micalet Galàctic», que vénen a reforçar l'aposta de Bromera per la poesia infantil. D'una banda, amb *El meu nom és un poema*, de Mercé Viana i Carme Miquel, els menuts descobriren mitjançant acròstics tot el que s'amaga darrere de molts dels noms que coneixen. Com ara Andreu, que té avions voladors que no volen molt alt perquè estan cansats, o Guillem, que amaga gallines i galls que junts preparen les danses i els balls, o Nerea, que guarda nans i gegants. En total, més de 70 noms amb milanta coses per descobrir fetes de versos breus i enginyosos per a

gaudir de la poesia des de les primeres lectures.

D'altra banda, *29 poemes per al dia a dia i un per a la nit*, de Carles Cano, beu de les coses quotidianes (la higiene, l'escola, l'alfabet, les cançons de bressol), de conceptes abstractes (la vida, el somriure), d'elements del nostre entorn (les estacions de l'any, els colors), i proposa, a més, jocs, endevinalles i embarbussaments. Tot plegat, un conjunt de poemes plens de gràcia i diversió que ajudaran a reforçar la passió per aquest gènere literari entre els lectors més experimentats.

En ambdós casos, estem davant de dues obres que busquen difondre el gust i el gaudi per la poesia amb les quals podran jugar, riure i aprendre.

Quint i cinc

ANYS AL SERVEI EDITORIAL I COMERCIAL

**IMPRESSIÓ DE FULLETS PUBLICITARIS, DIARIS, REVISTES, CATÀLEGS, LLIBRES...
I TOT TIPUS DE PUBLICACIONS. PER AIXÒ COMPTEM AMB CINC ROTATIVES D'ALT
RENDIMENT QUE ENS PERMETEN OFERIR ELS PREUS MÉS COMPETITIVS.**

DEMANA'NS PRESSUPOST I DEIXA'NS SORPRENDRE'T: 963 992 310

ARTES GRÁFICAS
DEL MEDITERRÁNEO

per al foment
de la lectura

Campanya «Més llibres, més lliures»

Més de sis mil cartells s'han distribuït per biblioteques, llibreries i centres educatius de Primària i Secundària. Enguany, amb una imatge al·lusiva a la imaginació, il·lustrada per Rocio Bonilla, la Fundació Bromera se suma a les commemoracions literàries del Dia Internacional del Llibre Infantil i Juvenil (2 d'abril) i del Dia del Llibre (23 d'abril). A més, com ja és tradició, l'entitat ha editat, en format digital, la guia didàctica «Abril, mes del llibre i la lectura», dirigida a l'alumnat de Primària i primers cursos de Secundària. Un quadern didàctic que inclou fragments de lectures de textos de misteri, activitats didàctiques, informació de per què celebrem el Dia del Llibre i altres efemèrides literàries, notes biogràfiques sobre autors i recomanacions de llibres per edats amb detall del títol, l'autor, l'editorial i l'any d'edició que ajudarà a trobar els llibres en biblioteques i llibreries. La guia didàctica és gratuïta i està disponible en el web www.fundaciobromera.org. Si vols rebre un exemplar del cartell, envia'ns un correu a lectura@fundaciobromera.org.

materials educatius
per a l'escola valenciana
bromera.txt

Nous projectes de Bromera per a ESO i Batxillerat

Després de la bona acollida del Projecte Explora en 1r, 3r i 5é de Primària, l'equip didàctic de Bromera continua treballant per a completar la implantació dels materials en els cursos de 2n, 4t i 6é per al curs 2015-2016. També per al curs vinent, presentem una nova línia de materials per a l'assignatura de valencià en ESO i Batxillerat. Per a Secundària, presentem *Xarxa* i *Comunica*, dos materials diferents per a consolidar l'aprenentatge de la llengua i permetre al docent treballar des de diferents àmbits o vessants. Ambdós projectes es complementen amb una sèrie de recursos pensats per a tot tipus d'alumnat i de guies de suport al professorat. Disponibles en paper i en format digital, aquesta nova línia de materials continua apostant per un ensenyament de qualitat de la nostra llengua. Per això, en l'elaboració han treballat docents, assessors, lingüistes i pedagogs. En la mateixa línia de treball, per a Batxillerat, presentem *Nexa* i *A punt*, dos enfocaments diversos per a satisfer totes les necessitats.

TÀNDEM
edicions

Àlbum il·lustrats divertits que fan pensar

Tàndem publica la seua primera novetat dins del Grup Bromera. Així, aquest segell tan vinculat a l'edició d'àlbums il·lustrats de qualitat referma aquesta línia de publicació amb *Feliu, rei de les ovelles*. A través d'uns textos i unes il·lustracions molt divertides i iròniques, Olivier Tallec ens presenta Feliu. Un dia de molt de vent, mentre pastura, Feliu es troba una corona i se la posa. Troba que li queda tan bé... I de sobte, es veu convertit en rei! I igual que un altre rei famós, pensa «El que és bo per a mi, és bo per al meu poble». Per això inicia una fantàstica vida de caceres, passejades pels jardins reials, recepció d'ambaixadors... I és que *Feliu, rei de les ovelles* és una faula irresistiblement divertida i filosòfica sobre la gran qüestió del poder i els abusos que se'n fan.

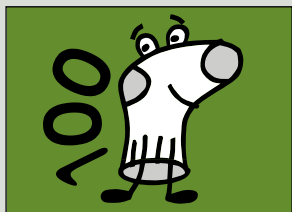
A més d'aquest àlbum, Tàndem rellança altres títols que estaven exhaurits, com ara l'èxit *Les petites (i grans) emocions de la vida*. Amb text i dibuixos de Montse Gisbert, és un àlbum preciós que ens acosta a la comprensió dels sentiments que experimentem.

animallibres

Grans llibres per a petits lectors

A Animallibres iniciem la primavera amb algunes novetats reeixides com els àlbums il·lustrats *La muntanya de llibres més alta del món*, de Rocio Bonilla, i *Feliu, rei de les ovelles*, d'Olivier Tallec, que de segur captivaran a petits i grans. No obstant això, tenim altres bones notícies per a contar-vos. Això és un secret que només sé jo, d'Eulàlia Canal, ha estat seleccionat pel Clijcat en la desena edició del premi de literatura infantil Atrapallibres. Aquest premi té el propòsit d'estimular en els infants la lectura d'imaginació i els converteix en jurats dins i fora dels centres educatius i les biblioteques. D'altra banda, estem molt contents també per la inclusió d'un títol d'Animallibres en el programa «El gust per la lectura», impulsat pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, i que té l'objectiu global de formar bons lectors i lectores. Entre les diferents obres, podreu trobar *El misteri de l'espantaocells adormit*, de Joan de Déu Prats. Estem molt contents de formar part d'ambdós projectes!

algar
editorial

Continuen les celebracions pel Calce'tín 100

Seguim celebrant la publicació del títol número 100 de la col·lecció «Calce'tín». Després de l'èxit de participació al XXXVII Salón del Libro Infantil y Juvenil de Madrid, on es reuniren autors, il·lustradors, llibreters i docents; de la bona acollida de la campanya de foment lector i solidaritat llançada amb Creu Roja, gràcies a la qual es van donar més de dos mil llibres; del concurs d'aparadors dels llibreters, i de la implicació dels autors i il·lustradors, és el torn de biblioteques i centres educatius. Fins al juny està obert el termini per a participar en el repte #Calce'tín100. Biblioteccarís i docents estan convidats a posar en pràctica el taller didàctic que s'ha enviat a centres i biblioteques de tot l'estat –i que es pot descarregar de del web d'Algar– i a enviar-nos-en algun record (fotografia, vídeo...). Entre tots els participants se sortejaran diversos lots de llibres.

D'altra banda, la Fira del Llibre de Madrid i la Fira del Llibre de València seran dos dels escenaris on es programaran diferents activitats per a tancar la celebració d'aquesta fita.

CientoCuarenta

La realitat més propera, protagonista

El nou segell CientoCuarenta es consolida aquesta primavera amb la publicació de la tercera obra, *La financiación valenciana. De la sumisión al cambio necesario*, de Vicent Cucarella. El llançament aconsegueix l'objectiu de CientoCuarenta d'acollir obres amb l'actualitat com a denominador comú que permeten comprendre la nostra realitat més propera. Per això s'ha apostat per incloure-hi l'edició en castellà de l'obra de Vicent Cucarella publicada també en la col·lecció «Bromera Actual». I és que l'estat de les finances públiques valencianes són un motiu de preocupació de suma importància que no només cal fer arribar a tota la societat valenciana, sinó també a l'àmbit de l'Estat espanyol.

Sequeixen vigents també els dos primers títols. *Los escupitajos de las cucarachas*, d'Andreu Martín, retrata els temps de crisi i corrupció que vivim, i *El Fémur de Eva*, de Fani Grande, que va per la segona edició, continua de gira contribuint, així, a mantenir el debat constructiu sobre els temes d'actualitat que tracta.

terra valenciana

Nous productes deliciosos

Després de sis mesos del naixement de Terra Valenciana, el nou projecte de Bromera es consolida com el major aparador en línia de productes valencians de qualitat amb la incorporació de nous productes d'arreu del territori valencià. Noves referències com els xocolates Utopick, empresa valenciana especialitzada en l'elaboració de xocolates de més de trenta sabors i amb presentacions originals i divertides, o el Flor de Alejandría, un vi blanc sec procedent de la Bodega Terra Vineas. A més, us convidem a descobrir les nostres propostes gastronòmiques, lots de productes pensats per a regalar o senzillament per a fruir. Feu un tast de les millors cerveses valencianes amb el lot Llúpol, assaboriu diferents varietats de vins amb Xanglot, deixeu-vos portar per la selecció d'algunes delicadeses A la taronja o gaudiu de les delícies més dolces amb Capritx. No oblideu fer una passejada pel nostre web –www.terravalenciana.com– i registrar-vos gratuïtament. Us mantindrem informats de totes les novetats!

BRbikes

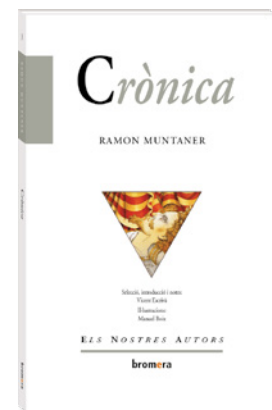

Revolucionant la mobilitat urbana

Una bona part dels 240 m² de què disposa BR Bikes es destinen a les bicicletes elèctriques, una solució de mobilitat àgil, saludable i respectuosa amb el medi ambient. I és que cada vegada es constata una major demanda d'aquest tipus de producte perquè, encara que cal una inversió inicial, hui en dia són mitjans de transport lleugers, molt ben dissenyats i construïts, i rendibles. La principal característica de les bicicletes elèctriques és que permeten recórrer, amb poc d'esforç, més distància en menys temps, amb cost pràcticament zero i sense emissions contaminants. Són completament segures (ja que el motor solament funciona si es pedaleja) i silencioses, ocupen poc d'espai d'aparcament i permeten arribar a 25 km/h, de manera que es practica un exercici moderat.

L'oferta de BR Bikes es completa amb bicicletes plegables, clàssiques i infantils, per a posar a l'abast del públic una àmplia gamma de solucions de transport personal sostenibles i divertides. En www.brbikes, trobareu més detalls.

EL RETRO VISOR

Crònica
Ramon Muntaner
Bromera, 1991

Muntaner, el fotògraf de la nostra història

Ramon Muntaner (Peralada, 1265) va ser soldat, funcionari i cronista. La seua vida està unida a la de Jaume I, un lligam que el farà viatjar com a soldat o funcionari per tota la Mediterrània. De Peralada a Mallorca, Tunis i Sicília, fins a València, on recala cap als 60 anys i comença a escriure la *Crònica*. Més enllà de les memòries de la seua vida, Muntaner ens aporta el relat de tota una època, inaugurada per Jaume I.

enguany es commemora el 750 aniversari del naixement del cronista medieval Ramon Muntaner i, per tant, és un bon moment per a parar atenció a l'autor d'una de les quatre grans cròniques medievals que han constituït l'eix fonamental de la nostra història. La de Muntaner és una història construïda des del seny d'un testimoni dels fets, pulcra amb els detalls del primer pla en alguns capítols, i escrita pel cronista erudit, coneixedor dels 50 anys anteriors al seu naixement, que s'embarca en la gesta de relatar la història del seu poble.

Els 100 anys després de Jaume I

La *Crònica* comprén un període històric de poc més d'una centúria que comença amb el mateix acte de gestació del rei Jaume I i es tanca amb la coronació d'Alfons II el Benigne. En l'edició que ací us presentem, trobem una selecció de capítols de la crònica que ens deixen un ampli ventall de batalles, llegendes i escenes detallades. En un món, l'actual, amb deler audiovisual per les ficcions medievals, amb mons inventats o basats en fragments històrics, la *Crònica* de Muntaner ens subjuga amb capítols his-

tòrics i històries petites, sang blava i sang del poble, en una època en què, com diu l'introducció, «la gent coneixia els seus reis en persona i no per la moneda» i on Muntaner no sols ens conta episodis reals i reials, sinó que ens descriu, al peu del camp de batalla, les anades i tornades dels reis, els afers dels espies, els setges com el de la ciutat natal de l'autor, Peralada, i, per descomptat, el joc de trons que vivia una Mediterrània convulsa entre sarraïns, catalans, francesos i espanyols. Tots els bàndols són presents en les batalles profusament descrites per Muntaner, que és testimoni engrescador d'una crònica que naix per a ser contada. L'autor apel·la al lector «Què us diré?», el relat es converteix en conte i la recerca de la versemblança ens du a una història viva i rica en detalls fotogràfics com en aquest fragment: «[...] Així és que el senyor rei, amb la corona al cap, el pom en la mà dreta i la verga en la mà esquerra, va pujar a la cambra a descansar, que ja li feia falta».

Espectadors d'una època clau

La *Crònica* de Muntaner no sols atrapa perquè conta la història com ho faria un

joglar o amb la fluïdesa d'un iaio recordant batalletes, sinó per la riquesa de la seua prosa, que ens apropa costums de l'època, ens situa en la jerarquia regnant i ens deixa dur per la seua enardida reverència al rei Jaume i els seus descendents, els quals, a tocar de Déu, són els primers en les batalles, gloriosos en el naixement i justos fins i tot en el moment de la mort.

Aquesta edició adaptada compta amb l'ajuda inabastable del professor Vicent Escrivà, qui, amb la seua introducció i les seues notes, ens acosta Muntaner al nostre segle. A més, l'estudiós lliga els episodis descrits amb la novel·la cavalleresca de segles posteriors, com és el cas de *Curial i Güelfa* (Bromera, 1993) o el mateix *Tirant lo Blanc* de Joanot Martorell (Bromera, 1990). En definitiva, tot un luxe assistir a la història comuna dels nostres pobles de la mà de Muntaner i amb l'ajuda d'Escrivà, un relat que ens retrata un món llunyà i alhora tan actual.

Per accedir al vostre
municipi

La informació local,
nacional i del món,
actualitzada de
manera permanent

Un web per cadascun
dels 1.853 municipis
dels Països Catalans

Informació a mida
pera cada usuari, amb
l'accés personalitzat
per poblacions

The screenshot shows the homepage of the 'El Punt Avui+' website, specifically the Mataró local edition. At the top, the logo 'EL PUNT AVUI+' is prominent, followed by the date 'Dimecres, 13 de juliol del 2011'. A navigation bar includes links like INICI, AGENDA I CINEMA, SERVEIS, CANALS, PARTICIPACIÓ, REGISTRE, BLOGS, PRESÈNCIA, and SORTIM. Below this, a horizontal menu lists various topics: Portada, Territori, Societat, Punt divers, Política, Economia, Cultura, Comunicació, Opinió, and Esports. The main content area features several news articles with accompanying images. On the left, an article titled 'Els preus baixen una dècima i fixen una inflació anual del 3,3%' is shown. In the center, there's an article about 'Rajoy diu a Zapatero que un "president en funcions" no pot generar confiança en l'economia espanyola'. To the right, a sidebar titled 'Veieu l'edició local de Mataró' lists local news items. At the bottom of the sidebar, there's a section for 'Canvi de municipi' with a map of Catalonia and a list of visited municipalities. The overall layout is clean and professional, typical of a news website from that era.

Tu decideixes fins on vols anar

Ara pots tenir la informació i els serveis de 1.853 municipis dels Països Catalans sense renunciar a les notícies de la resta del món. Només has de prémer el botó d'accés a l'edició local per connectar amb l'actualitat del teu poble o comarca preferents. Tu decideixes fins on vols anar

EL PUNT AVUI+

Descobreix-ho
entra a **elpuntavui.cat**

Si el teu compromís és el valencià, ja tens la teua targeta

Caixa Popular-Caixa Rural, S. Coop. de Crèdit. C.I.V.F. 11-03-03

SOM UNA ENTITAT VALENCIANA

www.caixapopular.es